

20124

വിദ്യാഭിവാദിനി

വി ങ്ങ വി വ രം .

1 മംഗളം	541
2 തത്വജ്ഞാനം	51
3 ക്ഷത്രിയവൃന്ദങ്ങളെ സാധിത്യസരണി	551
4 മനോരാജ്യത്തിലെ രാജാവ്	561
5 മതത്തിന്റെ അന്തർഭാഗം	565
6 പ്രകൃതിചുറ്റി	565
7 ചില സ്വഭാവഗുണങ്ങൾ	575

ആരോഗ്യം അഭിവൃദ്ധിയാകുന്നതെങ്ങിനെ?

ആരജ്ഞനിഗ്രഹ ഗുളികകൾ.

പ്രകൃതിവിരോധമായ ചില പ്രവൃത്തികളാൽ ആരോഗ്യത്തെ തീരെ ഇല്ലാതാക്കി കഷ്ടപ്പെടുന്നവർക്ക് അമൃതപോഷയുള്ള ഒരു ഖരം.

ഈ ഖരം മൂല്യമായി ശുക്രസ്രാവം, ധാതുക്ഷയം, ഇന്ദ്രിയസ്ഥലനം, എല്ലാവിധ യോനിസ്രാവം, ക്ഷേദാർത്ഥം, അജിർണം, മൂത്രസംബന്ധമായ എല്ലാവിധ രോഗങ്ങളേയും, വേദോടെ നീക്കംചെയ്യുന്നു. രക്തത്തെ ശുദ്ധീകരിച്ചു ദേഹത്തിന്നു പ്രഭവം കൊടുക്കുന്നു. ദാമ്പത്യസുഖം പൂർണ്ണമായി അനുഭവിപ്പാൻ ഇടവരുത്തുന്നു.

പരീക്ഷാത്മകം:—ന. ൨ ഗുളിക അടങ്ങിയ പെട്ടി ഒന്നു്ക്ക് വില ഉറപ്പിക ൧. മാത്രം

മേൽവിവരണം അയച്ചുകൊടുക്കുന്നവർക്ക് യാതൊരുവിലയും കൂടാതെ അഭാഗ്യത്തേയും മറുവിവരങ്ങളേയും അറിയിക്കുന്ന ഒരു പുസ്തകം സമ്മാനമായി കൊടുക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അപേക്ഷിക്കുവിൻ:—

വൈദ്യശാസ്ത്രീ മണിശങ്കർ ശോനിങ്ങി,

ആരജ്ഞനിഗ്രഹ ഖരംധാരയം.

൨.ന. ബ്രാസ് വെ, മദിരാശി.

"ജിഹ്വസംഹാരം"

20124

CKMunnar
Kilikkollor
Quilon

വിദ്യാഭിവാഞ്ഛിനി.

"വിദ്യാധനം സർവ്വനാൽ പ്രധാനം."

പുസ്തകം ന.	}	മാസം പാദം.	}	വടക്കു ക.
------------	---	------------	---	-----------

മ ൦ ൧ ൭ ൦ .

പ്രഭാതമാനനവലേഖനശീരേന്തി.
പ്രഭാതഭവനിഭൂമുചരശോഭനോടെ
വിദ്യാവിഹീനരുടെയന്യതമസ്സകറി
"വിദ്യാഭിവാഞ്ഛിനി"വിളങ്ങണമയുഗാന്തം.

വി. എൻ. തുക്കരിയ്യർ.

തത്വജ്ഞാനം.

മന്നാർ പി. എസ്. കത്തൻപിള്ള.

അന്ന് ദുഷ്ടബുദ്ധി അയിരുന്നു. കഠിനത്തെ പുരുഷൻ കഴിഞ്ഞു. പുസ്തകം വായിക്കാൻ നിവൃത്തിയല്ലാതായി. വിലയേറിയ സമയം ഉപയോഗിക്കുന്നതോടുകൂടി ഒരു വലിയസാഹസമാണെന്നുതോന്നി അന്ന് വിചാരിച്ചു. പുസ്തകം വായിക്കട്ടെ, എന്ന് അദ്ധ്വാനിക്കാതിരുന്നില്ല. ഏകാദശി മുതലായ ചില വ്രതങ്ങൾ, ദൈവനേടിയതിന് വിശ്രമം നൽകാനാണെങ്കിൽ, നവരാത്രി നയനേന്ദ്രിയത്തിന് വിശ്രമം നൽകാനല്ലെന്ന് പക്ഷെ, അധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സ്ഥിതിയോത്താൽ മാസം തോറും ഓരോ നവരാത്രിയെങ്കിലും ആവശ്യമായിരുന്നു. അപ്പർ അതുമുതൽ

ഈ നയനേന്ദ്രിയത്തെ ക്ലേശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അത്താഴമുണ്ടു കഴിഞ്ഞത്, ഗ്രന്ഥശാസ്ത്രം അങ്ങമിങ്ങു ചിലക്കാലം മറിച്ച്, അങ്ങ അക്കാരവും, 'അറാബി', 'സുരട്ടി', 'കാമോദി', 'കല്യാണി' എന്നിങ്ങനെയുള്ള രാഗരത്നങ്ങളിൽ ചെലുത്തി അലാപം ചെയ്ത്, തലകുലുക്കി 'തകുതി കട്ടന പുവികഗന്ധപന്മാർ' ഒരു നവരത്നിയുടെ ആവശ്യമേറ്റുതന്നെ. ഏതായാലും മാതൃകകളെ ഭേദിപ്പിക്കാനോ, നാടുകടത്താനോ നമുക്കധികാരമില്ല. ഈ അവസരത്തിൽ, ബൈബിളിലെ വിലക്കപ്പെട്ട മരം (Forbidden tree) എന്റെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ എത്തി. അഭിപിതാക്കളായ, അഡം (Adam) ഈവ് (Eve) ഇവരോടു വിലക്കപ്പെട്ട മരത്തിൽനിന്നും പഴം പഠിച്ചതിന്നുതന്നെ ഗോവാൻ ഉപദേശിച്ചു എന്നും, എന്നാൽ, അവർ ഒരു സപ്പത്താൽ പ്രേമിതരായിട്ട്, അപ്പൂർണ്ണതയിൽനിന്നും പഴം പഠിച്ചതിന്നു എന്നും, അറിമിഷാമുതൽ തങ്ങൾ നഗ്നരെന്നുള്ള വിചാരം ജനിക്കുകയാൽ, അവർ പാപാധീനരായി എന്നും അങ്ങനെയൊക്കെ. അങ്ങനെയൊക്കെയാൽ പാപം സമ്പാദിക്കേണ്ട എന്നു കരുതി, ഞാൻ മുറിയിൽ കയറി കതകടച്ച് കട്ടിലിൽ കുമ്പ്പൂർ നുകിടന്നു വിചാരാധീനനായി. അ അവസരത്തിൽ ഇതല്ലാതെ ഗത്യന്തരമില്ലായിരുന്നു.

എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ തത്വജ്ഞാനം തളിക്കയറി. മറ്റുവിചാരങ്ങളെല്ലാം സൂക്ഷ്മമായി, തൃണാഗ്രസംസ്ഥിതമായ ജലബിന്ദുക്കളുടെ അവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചു. ഹൃദയമുഷയിൽനിന്നും, തത്വജ്ഞാനം ഉദയമുണ്ടാകുന്നത് ഈവിധം പ്രവഹിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ചിലർ തത്വജ്ഞാനം സംസാരിക്കുന്നു. അത്, ഇക്കാലത്ത് ചിലർ സമ്പ്രദിക്കുംപോലെയാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഏതുംപോരായ്കയില്ല. 'ഉദാനിമിത്തം ബഹുഭൂതവേഷം' എന്നാണ് ഈ സമ്പ്രദായവേഷങ്ങൾ ചെയ്യാനും. മറ്റൊരുമതമെന്നു, ജനക്കൂട്ടമുള്ളിടത്ത് പോയി സ്മാർക്കുണ്ടാകുമെന്നത്, ഈ ദർശനവേഷങ്ങളെത്തന്നെയായിരിക്കും. അവരെക്കണ്ടാൽ ചോദ്യമുണ്ടാകും; ഭേദപരിശോധനയാരംഭിച്ചു; ഒന്നുകിൽ 'അറസ്റ്റ്' ചെയ്യും; അല്ലെങ്കിൽ, കേഡികളെപ്പോലെ അവരുടെ നോട്ടത്തിൽ വയ്ക്കും. മറ്റൊരുകാരും അവർ ഇത്ര സൂക്ഷിക്കാറില്ല. യഥാർത്ഥ സമ്പ്രദായത്തെ ഈ ബ്രഹ്മാണുധികാരം എത്രമാത്രം വ്യക്തിപരിപൂർണ്ണമാക്കുന്നുവോ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ? സാധുസമ്പ്രദായമാർക്ക് സമാനമില്ല; നിലയില്ല; വിധമില്ല; വല്ല ഗുണമുള്ളതാണെന്നു കടന്നിരിക്കുമ്പോഴെ അവർക്ക് ഗത്യന്തരമില്ല. അവരെല്ലാം കാട്ടുസമ്പ്രദായമാർ, മുൻ പറഞ്ഞുകൂടാൻ കാട്ടുസമ്പ്രദായമാർ. കഷ്ടമായവസം ധരിക്കും; ജടവള

ഉത്തം; മുടിവളത്തം: കമണ്ഡലുപുഷ്പം; ഒരു ഗർഭഭൂമി തോളിൽ
 ഞെറും; താത്രതിമിടും. ചോരകിട്ടുന്നിടമനോപചിടും. സന്തതി
 നാശംവന്ന വല്ല പ്രഭുക്കളുംവെള്ളിലെ, സന്തതിസൗഖ്യമില്ലാത്തവല്ല
 വസ്ത്രാഗ്രഹങ്ങളിലെ കടന്നുകൂടും. ജ്യോതിഷമായി: മന്ത്രമായി; ത
 ഞ്രമായി; ധ്യാനമായി, ഹോമമായി; ജപമായി, പുഷ്പാഞ്ജലിയാ
 യി; എന്തിന്, ഒരു സന്തതിയെ ലഭിച്ചാൽ ഗൃഹനായിക സന്യാസി
 യെ വിടുകയില്ല. ഇല്ലെങ്കിലും തന്നെയും, ഇനിയും ചിലർ അധികം
 ശബ്ദമുള്ള വല്ലവരുടേയും വീട്ടിൽ കടന്നുചെല്ലും. അവർ പോകുന്നി
 ടമെല്ലാം പുറകേറക്കും. ചോഷിവേണം; പട്ടവേണം, പട്ടക്കടവേണം
 മെതിയടിവേണം; വലിയ 'ഭുക്ത'പ്പെട്ടിവേണം; കാലത്തേ മൂന്നാഴിപാലു
 വേണം അത് കളിയും ജപവും കഴിയുന്നതിനുമുമ്പാലും വിശോധി
 ല്ല. പാലല്ലെ? പതിനെന്ത് പന്ത്രണ്ടുമണിക്ക് മുപ്പാനം കിട്ടണം.
 മൂന്നുമണിക്ക് തേയില കടിക്കണം. കാപ്പി തീരെ സുഖമില്ല. തേയി
 ലക്ക് വല്ല പലഹാരമോ, പഴമോ ഉണ്ടായാൽ ഏറ്റംനന്നം. വൈക
 നേരത്തെ ധ്യാനംകഴിഞ്ഞാൽ മൂടുചോരകിട്ടണം. പരിപ്പും നെയ്യും
 ഇല്ലെങ്കിലും വേണ്ടില്ല. നിദ്രക്കുമുമ്പ് മൂന്നാഴിപാലാണ് പതിപ്പ്; ഇ
 തന്നാഴിയായാലും കുപ്പിച്ച് കഴിച്ചുകൂടാം. സ്വാമി അതിമുഴുവനും ധ്യാ
 നത്തിലാണത്രെ. പേരോ, പണ്ടു പാലാഴിമഥനത്തിനുപയോഗിച്ചുപാ
 രത്തേക്കാൾ കറേക്കൂടി ഉണ്ടാവും. ഓസനെന്നൊ, ഗിരിയെന്നൊ, പാ
 മെന്നൊ, പരമഹംസമെന്നൊ, തീർത്ഥമെന്നൊ, മൂർത്തിയെന്നൊ, അന
 ദനെന്നൊ ഇവഎല്ലാംകൂടിച്ചേർന്നുണ്ടായിരിക്കും. ചിലർ കാഴ്ചയവ
 സ്തമിപ്പാമില്ല. പീതാംബരം അവർക്ക് പ്രിയമേറും. ശ്രീകൃഷ്ണൻ പീ
 താംബരധാരിയായിരുന്നില്ലെ? സ്വാമി ഇവസ്രം ധരിക്കുന്നതെന്തുശ്ശേ
 ത്തോടുകൂടിയാണെന്നു ചോദിച്ചാൽ, അത് എന്റെ ഹൃദയമാണ്. സ്വാ
 മികൾക്കു ഈ ബനാർസ് പട്ടിന്റെ അവശ്യമെന്തു? അത് എന്റെ
 ഇഷ്ടമാണ്. സ്വാമി 'സിഗർട്ട്' വലിക്കുന്നതോ? അത് എന്റെ അ
 വശ്യമാണ്. "എകകാലംചരതേട്തൈകൃതം" എന്നപ്രമാണംഅർക്കവേ
 ണി സൂചിച്ചതാണെന്ന് ചോദിച്ചാൽ, "ജലവിഷ്ണു: സ്ഥലവിഷ്ണു:വി
 ണ്ണപവർതസ്തകേ-ജപാലാമാലാകലവിഷ്ണു: സർവ്വവിഷ്ണുമയഃകുറത്" എ
 ന്നലാഘസംഹിതയിലെ ഏതാനുംവരികൾ വമനംചെയ്ത്, "തൈകൃതം
 സർവ്വവിഷ്ണുഭവേത്" എന്നും, മുൻപറഞ്ഞപ്രശ്നം പൂവികുറുതക്കോ
 തടെ പ്രമാണത്താൽ വന്നുപോയതാണെന്നും സ്ഥാപിക്കും. ഇനി ഒരു
 രക്കായുണ്ട്. അവർക്ക് മലയാളഭാഷ നിശ്ചയമില്ല. മലയാളനാട്ടിൽ
 കടന്നാൽ അവരുമായി സംസാരിക്കേണ്ടതു്, കാളേജ് വിദ്യാർത്ഥികളൊ,
 (College students) ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോ, (Officials) അയി
 റിക്കണം. എന്താ അവർക്ക് വേദാന്തം നല്ലനിശ്ചയമല്ലെ? മറ്റു

ഇവർചെന്നാൽ അവർക്ക് അശേഷം പിടിക്കയില്ല. മലയാളം അറിയാവുന്ന ചില ഉണ്ണി സമ്പ്രദായങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഇനി പറയാനില്ല. പണ്ട് ജനമേജയമംഗലാജാച്ച് തക്ഷകനിഗ്രഹത്തിനായ് സപ്തസതം അരംഭിച്ചപ്പോൾ അന്നിനെ യേന്നു തക്ഷകൻ ഇന്ദ്രന്റെ ഉത്തരിയത്തിന്നുള്ളിൽ ഉള്ളിരുന്നതുപോലെ, ഇപ്പോഴിത് ചിലർ ജിജ്ഞാസുക്കളുടെ വേദാന്താഗ്നിയെ യേന്ന്, ചില അധികാസ്യരോടൊന്നിടേയും ചെറുലോകങ്ങളുടേയും, വാമനകഥകളെ അഭയം പ്രാപിക്കുന്നു. വാമനങ്ങളിൽ കയറിവരുന്ന സമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ച് ശാപചമർപോലും സ്താനാനന്ദൻമാരോടൊന്നിടേയും തുടങ്ങിയുണ്ടുണ്ട്. ഇനി ചിലർ, ചിലർ മുഖം 'മുണ്ഡിതനായി കണ്ഡിതായ' തുടങ്ങിയുമായിട്ടുണ്ടെന്നു തിരിയുന്നതും, പിന്നീട് സമ്പ്രദായം ഉപേക്ഷിച്ച് 'തങ്കായം' നോക്കുന്നതും അതുതന്നെ നകമത്രെ. അഹ! ഒരു കാര്യം വിട്ടുപോയി. ഈ ദർശനങ്ങൾ തമ്മിൽ എത്രമാത്രം അസൂയയും സ്തർദ്ധയും കാണിക്കുന്നു എന്ന്, അവരോടു അടുത്തുപെരുമാറുന്നവർക്ക് നല്ലവണ്ണം അറിവാൻ കഴിഞ്ഞിരിക്കുമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയം തന്നെ. അന്യരുടെ അഭിപ്രായത്തേയും, വിചാരഗതികളേയും സൂക്ഷ്മമായി വേർതിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാതെ, അവരെ മുക്കുകയും അക്ഷേപിക്കുക; സർവ്വപരിതാപം തന്നെ യഥാർത്ഥം തന്നെയും. ത്രാഗിയം എന്ന് സമർത്ഥിക്കുക ഇതെല്ലാമാണ് ഇവരുടെ ദൈനന്ദിനവൃത്തികൾ. കാഷായവസ്ത്രത്തിന്റെ മുമ്പെ പോയ്ക്കിട്ടു. മകുട സൈന്യക്കാർ (Salvation army) പോലും അവരുടെ സംവത്സരങ്ങൾ ചേരുന്ന കലഹിനന്മാർക്ക് നൽകുന്ന വസ്ത്രം ഏതാണു് ഇത്തരത്തിലാണ്. അതു്, കേന്ദ്രകിട്ടാത്ത വർഷികമാരുടെ പടിവാതവിൽ തുണുന്ന 'മോഡ' പോലെയൊണ് ഒരുതരം മനുഷ്യകീടങ്ങളുടെ ദേഹഗ്രഹണം ചെയ്യുന്നതു്. ഹാ! സാധുസമ്പ്രദായം! നീ എത്ര അധഃപതിച്ചുപോയി; നിന്റെ സ്ഥിതി എത്ര പരാധമായിരിക്കുന്നു!! യഥാർത്ഥസമ്പ്രദായങ്ങളുടെ പരിശുദ്ധജീവിതത്തെ അപമാനിക്കുകയോ, അവരുടെ ചാവനനാമങ്ങളെ അപമാനിക്കുകയോ അല്ല, ഈവേലകൾ ചെയ്യുന്നതു്: കിന്ദ്ര അ മഹത്തുക്കളുടെ ജീവിതചരിത്രത്തെ കളങ്കപ്പെടുത്തുന്ന കാളമേവങ്ങളുടെ അസാധാരണവലർന്നുണ്ടായ ഒരു പരിഭവനമത്രെ ഇതു്.

തത്വജ്ഞാനം തത്വജ്ഞാപരിചയമുള്ള ജ്ഞാനം തത്വം; പരമാർത്ഥം പരമാർത്ഥത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവു്. പരമാർത്ഥം, സത്യം. നത്യമെന്നു പറയുന്നതു് നിത്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. നിത്യമെന്നുവെച്ചാൽ ത്രികാലങ്ങളിലും (ഭൂതപ്രാപ്തമാനകാലങ്ങൾ) നശിക്കാത്തതെന്ന് സാരം. ലോകത്തിൽ കണ്ടുന്ന സകലവസ്തുവും സ്വപ്നംപോലെ അനിത്യമാണ്. നിത്യമെന്നു പറയുന്നതു് ഏതും വ്യക്തമായിട്ടുള്ളതാണ്. അബ്ര

ഫസ്തപേന്തുനമുള്ള സകലവസ്തുക്കളിലും ഒരു നിത്യവസ്തുവുണ്ട്. അതിവസ്തുവാണു് തത്വം. അതിനെ അറിയുന്നതിനാണു് തത്വജ്ഞാനമെന്നു പറയുന്നതു്.

ജീവാശികളിൽ ഒരു ഉൽകൃഷ്ടസൃഷ്ടിയാണു് മനുഷ്യർ. നേഷ്യക്സ് പലമാതിരി വാസനകൾ ഉണ്ടു്. സംഗീതം, സാഹിത്യം, ചിത്രമെഴുത്തു് മുതലായവ വാസനയനുസരിച്ചാണു് കാര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു്. ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെക്കുറിച്ച് വാസനയില്ലാത്തവർ അതാണെന്നു ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. എത്രതന്നെ ബുദ്ധിശൂന്യനായവനെയും അവന്റെ വാസനയറിഞ്ഞു് അതൊഴിവിൽ പ്രേരിപ്പിച്ചാൽ അവൻ അതിൽ വിദഗ്ദ്ധനാകുകതന്നെ ചെയ്യും. തത്വജ്ഞാനം വാസനയനുസരിച്ചു ഉണ്ടാകുന്നതു്. ഈ വാസന നമ്മുടെ ഏതെങ്കിലും ജന്മത്തിലെ ഒരു വിചാരത്തിന്റെ ഫലമായിരിക്കും. മനുഷ്യാനുഭവത്തിലുണ്ടാകുന്ന ഏതുവിചാരങ്ങൾക്കും ഫലം സിദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ല. വിചാരങ്ങളുടെ യോഗ്യതാബോധം അനുസരിച്ച് അതു് നല്ലതും ചീത്തയുമായിരിക്കുമെന്നു ഉള്ളു. ചില ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുടെ രസംഗം നമ്മുടെ രക്തത്തിൽ കലന്നു് വേഗം ദേഹത്തെ പോഷിപ്പിക്കും. പാല്, നെയ്യുമുതലായവ ഇതിനുദാഹരണമാണു്. മററുചില അഹാരസാധനങ്ങളുടെ ദോഷംകാരണം ഭക്ഷണാനന്ദം ഏതെന്നാൽ കഴിഞ്ഞ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയുള്ളു. ചില ഘൃതലോഹ്യദികൾ സേവിച്ചാൽ സേവിച്ചിടത്തോളം വസം പാത്രം അനുഷ്ഠിക്കണമെന്നു വൈദ്യന്മാർ പറയുന്നതിന്റെ സാരം ഇതാണു്. പാവുകിച്ചാൽ രക്തത്തിൽ വേഗം വാഷം വ്യാപിച്ച് മനുഷ്യരെ ബോധശൂന്യരാക്കും. പേപ്പറ്റി കുടിച്ചാൽ തൊണ്ണൂറു ദിവസം കഴിഞ്ഞു വിഷബാധ ഉണ്ടാകുന്നതു്. എലി, ചിലന്തി ഇവയുടെ വിഷം ദീർഘകാലം കൊണ്ടാണു് രക്തത്തിൽ കലരുന്നതു്. ഇതുപോലെയാണു് വിചാരങ്ങളുടെ ഫലവും. ചില വിചാരങ്ങൾക്കു് വേഗം ഫലം സിദ്ധിക്കും. മററുചിലതിന്നു് അനവധി ജന്മങ്ങൾ കഴിഞ്ഞായിരിക്കും ഫലമുണ്ടാകുന്നതു്. നാം ഇപ്പോൾ അനുഭവിക്കുന്ന സുഖദുഃഖങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു ജന്മത്തിൽ നമുക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള വിചാരങ്ങളുടെ ഫലമാകുന്നു. വിചാരങ്ങളെ ഉയർത്തുന്നതും മനുഷ്യർ ഉൽകൃഷ്ടരാകുന്നു. അതു്, ഏതനികൃഷ്ടമാക്കുന്നുവോ, അത്രത്തോളം നാമെന്ന നമ്മെ അധഃപതിപ്പിക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ഉൽകൃഷ്ടവിചാരങ്ങളുടെ ഫലം, മഹത്തായ കാര്യങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള സംരൂപിച്ചും, നിർകൃഷ്ടവിചാരങ്ങളുടെ ഫലം ദുഃഖവുമായിരിക്കും. നാസ്തികന്മാർ-പാരമോക്ഷിപ്പെന്നു വാദിക്കുന്നവർ-നമ്മുടെയിടയിൽ ചുരുക്കമായിരിക്കും. ("നാസ്തിപരലോകമിതിമതിസ്ത്വ" പരലോകമില്ലെന്നു വാദിക്കുന്നവരാണ്

നാസികർ) നാം ചെയ്യുന്ന പാപപുണ്യങ്ങളുടെഫലം നാംതന്നെ അനുഭവിക്കാതിരിക്കയില്ല. പാപമെല്ലാൽ നരകവും, പുണ്യമെല്ലാൽ സ്വർഗ്ഗവും ലഭിക്കുമത്രെ. പാപികൾ നരകമനുഭവിച്ചാൽ അവരുടെ പാപം നശിക്കുന്നില്ലേ? എന്നൊരു ചോദ്യത്തിനു വകയുണ്ട്. അത്യാവ്യം, തെലം പകർന്നു ചെച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ഭാജനമാണെന്നു വിചാരിക്കുക. തെലം പാപമാണെന്നുകൂടി മനസ്സിലാക്കണം. ഒരു പാത്രത്തിലിരിക്കുന്ന എണ്ണ മറ്റൊന്നിൽ പകർന്നു മറ്റൊരു പാത്രത്തിൽ എണ്ണമയമുണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിൽ നിശ്ചയമാണല്ലോ. ഇതുപോലെ നരകഭയം അനുഭവിച്ചാലും അത്യാവിഷ്ട പാപം നിശ്ശേഷം നശിക്കുന്നില്ല. അവയെ നശിപ്പിക്കാൻ പുണ്യമെന്തുണ്ട്. ഒരു ജന്മംകൊണ്ട് നമ്മുടെ അത്യാവിനെ സൂക്ഷ്മഭാജനമാക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നുവരാം. അതിനാൽ, പക്ഷെ പല ജന്മങ്ങൾ വേണ്ടിവന്നേക്കാം. ഇജ്ജന്മത്തു നാം കുറെ ഹൃദയവിചാരമുള്ളവരായിരുന്നു, എന്നു വിചാരിക്കുക. അതിനാൽ നമുക്കു മോക്ഷംകിട്ടുമോ? ഇല്ല. അതുവലിച്ചു അമരതപം സിദ്ധിച്ചെങ്കിലെ നാം സ്വർഗ്ഗവാസത്തിനർഹന്മാരാകുമുള്ളു. പക്ഷെ നമ്മുടെ വിചാരത്തിന് ഫലമില്ലാതിരിക്കയില്ല. അടുത്ത ജന്മത്തോ, ഏതെങ്കിലും ജന്മത്തോ, കരേക്കൂടി ഹൃദയംതോടടുക്കുന്നതിനു നമുക്ക് സൗകര്യം ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതുതീർച്ചയാണ്. “യോഗഭൂഷോ പിജായതെ” എന്ന് ഗേവാൻ അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സിദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള മഹാപുരുഷന്മാരുടെ അത്യാവ്യം, സ്വർഗ്ഗസാമ്രാജ്യത്തിലെ മനോജന്മഹർമ്മ്യത്തിന്റെ പ്രഭ, അനേകജന്മങ്ങൾക്കു മുമ്പെ കണ്ടതുടങ്ങി എന്നുള്ളതു നിവിവാദമാണ്. അദിപ്രാത്യാക്കാർക്കു, അവരമപദം ലഭിച്ചതു ധർമ്മത്തിൽനിന്ന് അനുഭവം വ്യതിചലിക്കാത്ത ജീവിതരീതികൊണ്ടും, തന്നിമിത്തം തത്പരജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചതുകൊണ്ടുമാകുന്നു.

നാം ഇപ്പോൾ മോക്ഷസൗധത്തിന്റെ ഏറ്റവും താഴ്ന്നപടിയയിലെ എത്തിയിട്ടുള്ളു. ഇനിയും നമുക്കു കടക്കാൻ വളരെ പ്രയാസമേറിയ അടുപ്പദികൾ ഉണ്ട്. അതായതു അത്ഥവും കാമവുമത്രെ. ധർമ്മപ്രവൃത്തിയിൽനിന്ന് അത്ഥം അതായതു ജ്ഞാനവും, ജ്ഞാനത്തിൽനിന്ന്, കാമം ഇച്ഛയുമുണ്ടാകുന്നു. ഇച്ഛ ഇവിടെ വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത് മോക്ഷേച്ഛയാണ്. മോക്ഷേച്ഛ ഉണ്ടായാൽ അതിനെ പ്രബലപ്പെടുത്തുകമാത്രമേവേണ്ടൂ. പുരുഷാരങ്ങളിൽ മൂന്നും സാധിക്കുമ്പോൾ മോക്ഷപദത്തിൽ എത്തിയെന്നും, അവിടെ എത്തുന്നതിന് ഇച്ഛ അവശ്യമാണെന്നും, അ ഇച്ഛ, ജ്ഞാനത്തിൽ (തത്പരജ്ഞാനത്തിൽ) നിന്നും ഉദ്ഭവിക്കുന്നു എന്നും, തത്പരജ്ഞാനം ധർമ്മപ്രവൃത്തിയിൽനിന്നും, മനനാദികളിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്നു എന്നും സ്പഷ്ടമായി.

തത്വജ്ഞാനം എപ്പോൾ ഉണ്ടാകുമെന്നാണ് ഇതിനു പരിവിചിന്തനം ചെയ്യുന്നത്.

വിവേകമെന്നു പറയുന്നത്, മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ മാത്രം ലഭ്യമാകുന്ന ഒരു വിശേഷഗുണമാണ് മനുഷ്യരെ ഉയർത്തുന്ന ഒരു ദീപ്തിമത്തായ സ്തംഭമാണ് അത്. അതു, എല്ലാവർക്കുമുണ്ടാകുന്നില്ലെന്ന്, നമുക്കു ഓട്ടിയിൽ പ്രതിനിമിഷം കാണുന്ന അവിവേകപ്രവൃത്തികളാൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. മനുഷ്യജന്മം, പുണ്യപാപമിശ്രമാണെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ച് അതും വിസ്മയിക്കുകയല്ലെന്നതാണെന്നു. പുണ്യപലനകൊണ്ടു മാത്രമേ മനുഷ്യക്ക് വിവേകമുണ്ടാകുന്നുള്ളൂ വിവേകമുണ്ടാകുമ്പോൾ, ശോകവും, ശ്രദ്ധയുമുണ്ടാകുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ:—തന്റെ പിതാവുമരിച്ചു കിടക്കുന്നത് ഒരു പുത്രൻ കാണുന്നു എന്ന് വിചാരിക്കുക. അപ്പന്റെ ഹൃദയം ആ നിമിഷത്തിൽ ശോകാധീനമാകുകതന്നെ ചെയ്യും. അടുത്ത നിമിഷമൊ, അഥവാ, കുറേക്കാലം കഴിയുമ്പോഴൊ, തനിക്കു സംഭവിക്കാൻ പോകുന്ന അപസ്ഥിതത തന്നെയാണെന്നും, ജീവിതം തലിൽ പ്രയോജനം അയാൾ അറിയുന്നു. ഈ സ്ഥിതിയിൽ തന്റെ അർത്ഥാചിന്ത സംഭവിക്കാൻ പോകുന്ന അധഃപതനത്തെ കാത്ത് അയാൾ ശോകിക്കുന്നു; ഹൃദയം കലങ്ങി മറിയുന്നു; കണ്ണുനീർ പ്രവഹിക്കുന്നു; കഠിനമായ ടുഃഖത്താൽ അയാൾ വാവിട്ടു നിലവിളിച്ചു എന്നു പറയേണ്ടതും. ഛാ! ഈ നിലയിലാണ്, ആ മനുഷ്യൻ, പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ വാസ്തവസ്ഥിതി അറിയുന്നത്. മഹാഭാരതയുദ്ധത്തിനായി വില്ലെടുത്ത അജ്ജിനന്റെ ശോകം ഇതിലധികം ഉണ്ടായി എന്നു വരില്ല. ആ ശോകത്തിന്റെ ഗീതാ വർഷം ചെയ്തിങ്ങു, ഹൃദയം കുളുപ്പിച്ച് തത്വജ്ഞാനം നൽകിയ ഭഗവാന്റെ കാരുണ്യമല്ലെ കാരുണ്യം! അതു കേട്ടു നന്ദിച്ച അജ്ജിനന്റെ അത്മാവല്ലെ അനുഗ്രഹീതമായ ആത്മാവ്!

അറിവോടു കൂടി മോക്ഷം ലഭിക്കുന്നതിന് മനുഷ്യജന്മമല്ലാതെ ഇതാജന്മമില്ലെന്ന് ഒരു വിവേകിനിശ്ചയിക്കുന്നു. അതിനാൽ നമുക്ക് ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ജന്മം കൊണ്ടുതന്നെ ജനമൃതിയില്ലാത്ത ഒരു നിലയിൽ എത്തണമെന്ന് അയാൾ വിചാരിക്കുന്നതിൽ അതുതപ്പെടാനില്ല. അപ്പോൾ അയാൾ ജ്ഞാനത്തിൽ ശ്രദ്ധയുള്ളവനായിത്തീരുന്നു “ശ്രദ്ധാവാൽ ലഭ്യതെന്താണെന്നും” ശ്രദ്ധ കൊണ്ട് ജ്ഞാനം സിദ്ധിക്കുന്നു. ജ്ഞാനം മോക്ഷത്തിന് കാരണമാണ്. പഞ്ചപ്രതിപദ്യ ശ്രീരാമൻ ലക്ഷ്മണൻ പദേശം ചെയ്തത്, വിവേകം നിമിത്തം ലക്ഷ്മണൻ ജ്ഞാനത്തിൽ ശ്രദ്ധയുണ്ടെന്ന് മനസ്സിലാക്കിട്ടുതന്നെയായിരിക്കണം. ആ ശ്രദ്ധ വിചാരമാണ് തത്വജ്ഞാനത്തിന് ഫലപ്രദമായിത്തീരുന്നത്. രാവണന്റെ ജ്ഞാനവും, വാസവതുല്യപ്രാഭവും കണ്ട ധനുമാൻ; തന്റെ നി

സ്നാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ശോകത്താലും, രാവണനോടു തുല്യനാകണമെന്നുള്ള ശ്രദ്ധയാലുമായിരുന്നല്ലോ, തന്റെ വാൽക്കൊണ്ട് സിംഹാസനം നിർമ്മിച്ച് അതിൽ കയറിയിരുന്നു രാവണൻ തത്ത്വോപദേശം ചെയ്തത്. കൈവല്യപദം പ്രാപിച്ച അധന്യധന്യമായ അത്മാവല്ലഹനമാണെക്കൊണ്ട് ഈ വിധം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്:—

“അകമലാലാമമകല്പവളവതിവിശുദ്ധമായാശ്രുതപഞ്ചാനവ്യമുദിക്കുംദൃഢം”

വിദ്വകവും, ശ്രദ്ധയും, ശോകവുമാണ് തത്വചിന്തയ്ക്ക് നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. തത്വചിന്തനിമിത്തം ജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നു. ജ്ഞാനം വിദ്യയാണ്. അതുതന്നെയാണ് മധു; ഇപ്പോൾ പൂർണ്ണമായും രണ്ടു നമുക്കധീനമായിരിക്കുന്നു. ജ്ഞാനത്തിൽനിന്നും, ഇപ്പോൾ—കാമം ഉണ്ടാകാതെ വരികയില്ല. ഒരു തത്വജ്ഞാനിതന്റെ അത്മാവിനെ സംസാരബന്ധത്തിൽനിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. അതിനുള്ള സംരക്ഷണത്തെ ഇപ്പോൾ അത് സാധിക്കുന്ന ഒരു വന്റെ അത്മാവ്, സനാതനമായ മോക്ഷസംഗ്രഹത്തെ അലങ്കരിക്കാമെന്നുള്ളത് നിശ്ചയം തന്നെ.

തത്വജ്ഞാനത്തിന് സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മശരീരങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്. അതിലും ആവശ്യമേറിയതാണ് അത്മാവ്. പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ തത്വജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിന്, ജഡം-സ്ഥൂലശരീരം-ഒരു പ്രതിബന്ധമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ശരീരത്തോടുകൂടി നാം തത്വചിന്തയ്ക്കോ ജ്ഞാനത്തിനോ അതു നമ്മെ മാർഗ്ഗാന്തരങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കും. ശരീരശുശ്രൂഷയിൽ നമ്മുടെ കാലം കഴിയും. ധാരാളം പിടിപെട്ടാൽ തത്വചിന്തയ്ക്കു പന്തലില്ലാതാകും:—

വികാരങ്ങൾ, ആഗ്രഹങ്ങൾ, ഭീതി, ധനേച്ഛ, മൗഢ്യം ഇവ പ്രതിപദം നമ്മുടെ മനസ്സിനെ ആകർഷിച്ച്, തത്വം ഗ്രഹിക്കാൻ സമ്മതിക്കുകയില്ല. അതിനാൽ നവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിൽ മാത്രമേ നമുക്ക് പൂർണ്ണമായ തത്വജ്ഞാനത്തിനവസരം ലഭിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇതു കേവലകടന്നുകയറാണ്. ഇതിനുപരിവിവരിച്ചിരിക്കുന്ന സംഗതികളാൽ ഏറക്കുറവും ഇഹലോകത്തിൽ വെച്ച് നമുക്കു തത്വജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കാമെങ്കിലും, അതിന്റെ പരിപൂർണ്ണത, അത്മാവിന് സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചതിനു മേലെ ഉണ്ടാകുന്നുള്ളു എന്നാണ് പണ്ഡിതമതം.

ഒരു തത്വജ്ഞാനിയുടെ ജീവിതമാണ് ലോകത്തിൽ ഏറ്റവും വലിയ ശുദ്ധമായ ജീവിതം. തത്വജ്ഞാനിമരിക്കാൻ പഠിക്കുകയാണ് അതിനാൽ അയാൾ ഏറ്റവും വിനീതനും, അധഃപാദിതനും, തന്റെ മണത്തെക്കുറിച്ച് സദാ സന്തോഷിക്കുന്നവനായിരിക്കും. യുവാവുപണ്ഡിതം മുഴുവനും തന്റെ യശസ്സിനാൽ ധവളീകരിച്ച ഒരു തത്വജ്ഞാനിയെക്കുറിച്ച്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യകാശികൾക്ക് ഇപ്രകാരം പരി

തപിച്ചു പറഞ്ഞുവെത്ര—“കഷ്ടം! ഇദ്ദേഹം ഇത്ര സാധുവായിപ്പോയ
ല്ലോ!!” ഒരു തത്വജ്ഞാനിയുടെ ജീവിതം, എത്രനിമ്ബലവും മനോജ്ഞ
വുമാണെന്ന്, ഇതിൽനിന്ന് ഏറക്കുറവു ഉൾക്കൊള്ളാം. തത്വജ്ഞാനി ക
രിക്കലും ദുഃഖിക്കുന്നില്ല. മരണത്തെ അദ്ദേഹം, സസന്തോഷം സ്വാഗ
തം പറയും. നിമ്ബലമസ്സുള്ള എല്ലാവരും മരണത്തിൽ സന്തോഷമു
ള്ളവരായിരിക്കും. പരിശുദ്ധാത്മാക്കളുമായി സമ്മേളിച്ചു അനാദ്യന്ത
മായ ജനനമനുഭവിക്കാൻ തയ്യാറാകുന്ന ഭാരതാചാര്യ, ദുഷ്ടതയിലേക്കിഴ
ക്കുന്ന അന്ധകാരമായമായ ആത്മാക്കളിൽനിന്ന് മോചനംവരിക്കാൻ
അഗ്രഹിക്കുമെന്നുള്ളത് നിസ്തർക്കമാണ്.

തത്വശാസ്ത്ര(Philosophy)ത്തെക്കുറിച്ച്, സെനിക്കാ(Sene
c) എന്ന ലാറ്റിൻ വാദൻ ഒരുവസരത്തിൽ പറഞ്ഞതിപ്രകാരമാണ്:-
“ഈശ്വരപുരുഷനെക്കണ്ടാൽ നാം ജീവിക്കുന്നത്. എന്നാൽ സുഖ
ജീവിതം—ശാന്തജീവിതംനയിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെ ഉപദേശിക്ക
ുന്നത് തത്വശാസ്ത്രമാകയാൽ, യഥാർത്ഥത്തിൽ അത് ജീവനേക്കാൾ വി
വരേറിയതാകുന്നു. തത്വശാസ്ത്രം ഈശ്വരഭക്തമാണത്രെ! ഇതിലേക്കുവേ
ണ്ട മനഃശുദ്ധിയും ഈശ്വരഭക്തതയുമാണു. എന്നാൽ ശാസ്ത്രം അഭ്യാസം
കൊണ്ടുമാത്രമേ നമുക്കധീനമാകയുള്ളൂ. മനുഷ്യാർക്കും ബുദ്ധിമാന്മാരാ
യിട്ടല്ല ജനിക്കുന്നത്. ആരുടേയും ഉപദേശംകൂടാതെ നമുക്ക് എളുപ്പ
ത്തിൽ ദുർവൃത്തന്മാരായിത്തീരുന്നതാണെങ്കിലും, സദാചാരവും, ധർമ്മനി
ഷ്ഠയും, കലാഭാവഭല്യവും ഒരു ഗുരുവിൽനിന്നോ, ശാസ്ത്രത്തിൽനിന്നോ
വേണം നമുക്കുവരിക്കേണ്ടത്. തത്വശാസ്ത്രപഠനം—തത്വജ്ഞാനം ഈ
ശ്വരഭക്തിയും, പാണ്ഡിത്യവും നമ്മിൽ വളർത്തുന്നു; അത് ഈശ്വര
നോടുള്ള നമ്മുടെ ധർമ്മങ്ങളെ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുകയും, പരസ്പരം സമാ
ധാനമായി ജീവിക്കുന്നതിന്, ഉപദേശിക്കുകയും, നമുക്ക് യേകദേശമായിട്ടു
ള്ള സംഗതികളെ വ്യക്തമായി കാണിച്ചുതരികയും, നമ്മുടെ കാമങ്ങളെ
ശമിപ്പിക്കുകയും, തൊറ്റുകളെ പണ്ഡിക്കുകയും, വിഷയസുഖങ്ങളെ നി
യന്ത്രണം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു.”

നമ്മുടെ അറിവിൽപ്പെട്ട തത്വജ്ഞാനികളിൽ പ്രഥമഗണനീയൻ
സാക്രട്ടിസ്റ്റ അണ്. അനേകം തത്വജ്ഞാനികൾ ലോകത്തിന്റെ നാ
നാഭാഗങ്ങളിലും, ഉണ്ടാകുകയും; നശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെങ്കിലും നമു
ക്കുവരാക്കുറിച്ച് അറിവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നോ, കഴിയുന്നില്ലെന്നോ
ഉള്ളത് ഒരു പരമാർത്ഥമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ കേവലമായ
യശസ്സിനെ അഗ്രഹിക്കുന്നില്ലതന്നെ. ഒരു യഥാർത്ഥതത്വജ്ഞാനി സ
ർവ്വിഷയവിരക്തനായിരിക്കുന്നതിനാൽ ലോകോപകാരമായി എന്തെങ്കി
ലും പ്രവർത്തിച്ചില്ലെന്നുവരാം. അതുകൊണ്ട് തത്വജ്ഞാനികളുടെ
ജ്ഞാനം ലോകത്തിനുണ്ടായി എന്നു വരികയില്ല.

സാക്രട്ടീസ്സിന്റെ അന്ത്യകാലം- സാധാരണക്കാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഭയങ്കരമായിത്തോന്നുന്ന ആ സംഭവം—അദ്ദേഹത്തിന് എത്രയോ അനന്ദകരമായെന്നു. ന്യായാധിപന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ വിചാരിക്കാത്തു കൊല്ലാൻ വിധിച്ചു. വിചാരിക്കുന്നാനന്ദം അദ്ദേഹം, തന്റെ ഉത്തമസ്നേഹിതന്മാരായ “സിമ്മിയസ്സ്” “സീമിസ്സ്” ഇവരുമായി അഭൂതപൂർവ്വമായ അനന്ദത്തോടുകൂടി സംഭാഷണം ചെയ്തുവത്രേ!! ഫാ! അസന്നമരണനായ ആ തത്വജ്ഞാനി എന്തുകൊണ്ടു ദുഃഖിച്ചില്ല. ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ അത്മാവിനെ ദേഹബന്ധത്തിൽനിന്ന് മോചിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഇച്ഛിച്ചു. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു തത്വജ്ഞാനി, ഏറ്റവും അടുത്തിരിക്കുന്ന തന്റെ മരണത്തെ മൌഢ്യത്തോടുകൂടി വീക്ഷിക്കുമോ? ഒരിക്കലുമില്ല. ആ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതിലുപകാരമാണ്. “അല്ലയോ, സിമ്മിയസ്സ്! തത്വജ്ഞാനിക്ക് മരണം ഭയങ്കരമല്ല. ദേഹസംബന്ധമായ സകലത്തിനും അവൻ വിരോധമാണ്. അത്മാവിന് സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടണമെന്നാവന്റെ അഗ്രഹം. ആ മോഹം സാധിക്കുമ്പോൾ, ഭയപ്പെടുകയും, വ്യസനിക്കുകയും ചെയ്കയോ, തന്റെ ശത്രുവിൽനിന്ന് സ്വർഗശരീരത്തിൽനിന്ന്, രക്ഷപ്പെട്ട് ജീവപര്യന്തം അഗ്രഹിച്ചിരുന്നിടത്തേയ്ക്ക് പോകുന്നതിനെപ്പറ്റി ചന്തോഷിക്കുകയോ വേണ്ടതു്? പരിപൂർണ്ണമായ തത്വജ്ഞാനത്താൽ, അപാരമായ അനന്ദമനുഭവിക്കാൻ പോകുന്ന രാത്മാവ് ഇഹലോകബന്ധങ്ങളിൽനിന്ന് സ്വാതന്ത്രനാകുന്നത് ഏതുവലിയ അശ്വാസമാണ്? എന്തൊരാണന്ദമാണ്?

തത്വജ്ഞാനം, മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്തതാണ്. അത്മാവിന്റെ ശോഭനമായ ഭാവിയെ വീക്ഷിക്കുന്ന ഏതൊരു മനുഷ്യനും, പ്രതിദിനം ക്ലിപ്തസമയം അതിലേക്കുപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടതവശ്യമാണ്. പ്രപഞ്ചം, റിഗ്വേദജാലക്കാരന്റെ കൺകെട്ടുചിത്രപേലേ നമ്മെ വ്യാമോഹിപ്പിക്കമാത്രമാണെന്നും, ഞാനെന്നും, ഏന്റേതെന്നും ഉള്ള വ്യവഹാരങ്ങൾ കേവലം മിഥ്യാഭൂതമാത്രമാണെന്നും, ജീവികളെല്ലാം ഒരേശക്തിയിൽനിന്നു ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വിവിധ ചൈതന്യരൂപികളാണെന്നും, അവയെല്ലാം ഒന്നിൽതന്നെ ലയിക്കുന്നതാണെന്നും അറിയുമ്പോൾ അത്മാവിനുണ്ടാകുന്നസുഖം അനിവചനീയമത്രേ! അങ്ങിനെയുള്ള അത്മാവിന്, എവിടേയും, ഏതവസ്ഥയിലും ശോകലേശമേ ഉണ്ടാകുന്നില്ലെന്ന്, സ്വാശക്തിയാൽ ലോകരുടെ ദൃഷ്ടിയെ, തന്നിലേയ്ക്ക്, ഭയത്തോടും, ജിജ്ഞാസയോടും പതിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന, ആ വർണ്ണഭാവത്തിന്റെ—അതത്വജ്ഞാനിയുടെ—മഹാത്മാ“ഗാന്ധി”യുടെ അത്മാവല്ലെ അത്മാവ്? അദ്ദേഹമനുഭവിക്കുന്ന അനന്ദമല്ലേ സർവ്വപരിയായ ബ്രഹ്മാനന്ദം!!!

“കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെസാഹിത്യസരണി.”

(മലയാളപണ്ഡിതർ അയ്യനാട്ട് സി. പി. ഗോപാലപിള്ള.)

(വൈയാലക്കത്തിൽനിന്നും തുടർച്ച.)

അജ്ഞാനങ്ങളുടെ അഭിരുചിക്കു വിഷയിഭവിക്കുന്നതു ശ്രാവ്യകാവ്യങ്ങളേക്കാൾ ഭൂതകാവ്യങ്ങളാണെന്നുള്ളതു നമുക്കു അനുഭവസിദ്ധമാകുന്നു. എഴുത്തച്ഛന്റെ കാവ്യരസം ശ്രാവ്യതയിൽമാത്രം സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നതിനാൽ അതു് അജ്ഞാനങ്ങളുടെ ഗ്രഹണശക്തിയെ അതിക്രമിച്ചിരുന്നതുമുഖം അവരതിൽ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. കഥകളിയുടേയും കൂത്തിന്റേയും ഭൂതതയിൽ സതുഷ്ടചിത്തരായിരുന്ന ജനങ്ങളെ സ്വാധീനമാക്കാൻ ഭൂതപ്രധാനങ്ങളായ കാവ്യങ്ങൾക്കെ ശക്തിയുള്ളിവെന്ന വസ്തുത മനസ്സിലാക്കിയ ആദ്യകവി നമ്പ്യാർ മാത്രമായിരുന്നു. തന്മൂലം അദ്ദേഹം തന്റെ കവിതാപ്രസ്ഥാനത്തെ ആവശിക്കു നയിച്ചു. ഇതിന്നു അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു ജനസാമാന്യത്തിന്റെ താൽക്കാലികാവസ്ഥകളായിരുന്നുവെന്നു മുന്പേ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ജനങ്ങളിൽ കൃത്യാകൃത്യോദ്ദീപനശക്തി അങ്കുരിപ്പിക്കണമെന്നുള്ളതാണ് സാഹിത്യകൃത്തുക്കളുടെ ചുമതല. എന്നാലിതു് ഉപദേശങ്ങളാണു് സാധിക്കേണ്ടതെങ്കിലും വെറും ഉപദേശങ്ങൾ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ പ്രതിപാദ്യമാകയാലും അവയുടെ ദാർഢ്യം ജനസാമാന്യത്തിനു് അശോചകമാകയാലും അ ഉപദേശങ്ങളെ കയ്യുൾസമ്പ്രദാനങ്ങളായ ഔഷധങ്ങൾ മുദ്രവ്യങ്ങളിലെന്നപോലെ വിനോദങ്ങളോടികലർത്തിവന്നു. ഈ കലർപ്പിനായിരുന്നു സാഹിത്യമെന്നഭിധാനംചെയ്തതു്. ഇതു കവികൾ തങ്ങളുടെ മനോഹരിയനുസരിച്ചു നിർവ്വഹിച്ചുവന്നിരുന്നതിനാൽ സാഹിത്യത്തിൽ വിഭിന്നരീതികളുണ്ടാകുന്നതിനിടയായി. സാഹിത്യത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ നിർവ്വചനീയങ്ങളാണെങ്കിലും അതിന്റെ പ്രതിപാദനരീതിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവാദം ഇന്നും അസ്മിതപ്രായമാകാതിരിക്കുന്നതിനാൽ ഓരോരുത്തർക്കും അഭിപ്രായസരണം നവീനമായോരോ രീതികൾ നൽകുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം സുലഭമാകുന്നു. ലക്ഷ്യങ്ങളുടെ യോജ്യതയനുസരിച്ചു് നാം ഓരോരുത്തരുടേയും രീതികളുടെ ഉൽകണ്ഠാപകണ്ഠങ്ങൾ ഗണിച്ചു ചുശ്നിക്കയും അനുകരിക്കയും ചെയ്യുവതനുണ്ടു്. ഓരോരുത്തരും തങ്ങളുടെ മനോഹരിയനുസരിച്ചു് ഓരോ രീതികൾ അംഗീകരിക്കുന്നു. മാതൃകകളുടെ പ്രതിപാദ്യതയാൽ നന്മതിന്മകളുടെ ഫലാഫലങ്ങൾ വെളിവാക്കി നന്മയെ അനുകരിക്കാക്കുവിധത്തിലാണു് എഴുത്തച്ഛൻ തന്റെ കവിതാസരണിയെ നിയന്ത്രിച്ചതു്. ഈഭൂതമായ വസ്തുതയുടെയുത്ഭവം ഔദ്യോഗികമായ

സ്വഭാവത്തിൽനിന്നുമാകുന്നു. തന്മൂലം ആ വസ്തുത ഔദ്യോഗികമായ ഒരു ഭാഷാവിഭാഗത്തിന് അധീനമായി.

ഔദ്യോഗികവൽക്കരണമായി ഇടപെടുവാൻ സാമാന്യക്കാർക്ക് വിരസതയാണുള്ളത്. കാര്യഗ്രാഹികളായ തത്വാനുഭവജ്ഞികൾമാത്രമേ അതുമായി ഇടപെടുവാൻ അഗ്രഹിക്കുകയുള്ളൂ. നമ്മുടെ മനോഭാവങ്ങളോടു സാമ്യമുള്ളവരുമായിത്തീർച്ചയാകട്ടെ നമ്മുടെ അഗ്രഹിക്കാറുള്ളത്. അല്ലാത്തവരുമായി ഏറ്റവും അകലത്തായിരിക്കുമല്ലോ നമ്മുടെനില്പ്. അതുകൊണ്ടു ഔദ്യോഗികവാദമായ ഭാഷ പ്രകൃതക്കാരെ രസിപ്പിക്കുന്നു. അല്ലാത്തവർക്ക് വിരസതയുണ്ടാക്കുകയുള്ളൂ. ഔദ്യോഗികം ഹൃദയവിശാലതയാൽ സിദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. ഹൃദയവിശാലത വിദ്യാഭ്യാസത്താൽ ഉണ്ടാകേണ്ടതുമാകുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അഭാവത്താൽ സങ്കീർണ്ണമനസ്സുകളായിരിക്കുന്ന ജനവിഭാഗത്തിൽ കാര്യഗ്രാഹണപടുക്കൾ തുലാം കുറവായിക്കാണുന്നത് ഈ നവീനകാലത്തു സാധാരണമാകുന്നു. തന്മൂലം ഔദ്യോഗികപ്രധാനമായ ഒരു കവിതാപ്രസ്ഥാനം ആ പ്രാചീനകാലത്തു എന്തുമാത്രം ശോഭാവഹമായിത്തീരണമെന്നു നമുക്കു ഇപ്പോൾ ഉറപ്പാക്കുവാനാണു്. തുഞ്ചൻ കവിതകളുടെ പ്രൗഢതയുള്ള പ്രചാരക്കുറവ് മഹാരാജസരണിയുടെ നിർമ്മിതിക്കു നമ്പ്യാനുഭവപ്രദിച്ചു. ജനങ്ങളുടെ മനഃസ്ഥിതിയും പരിസ്ഥാവസ്ഥകളും നല്ലതുപോലെ ഗ്രഹിച്ചിരുന്ന നമ്പ്യാർ തന്റെ കവിതാസരണിയെ നിയന്ത്രിക്കേണ്ടകാര്യത്തിൽ അധികംശ്രദ്ധയും അനുഭവിച്ചില്ല. ചാക്യാന്മാർ നമ്പ്യാന്മാർ മുതലായവർ സ്വതന്ത്രരായി വിനോദശീലന്മാരാണ്. പോരുകിൽ അവർ സംസ്കൃതത്തിൽ സാമാന്യമായ വൃദ്ധത്തിയുണ്ടായിരിക്കും. ഗോഷ്ഠയഭാഷയുടെ പ്രചാരാധികൃത്താൽ തദ്ദേശഭാഷയുടെ മഹത്ത്വം മങ്ങൽ ഭവിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ കാലങ്ങളിലും നമ്മുടെഭാഷയെ ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്നും വിമുക്തമാക്കിയ ആ ഗീവാണഭാഷയെ ഇന്നും നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നു് റിലേറിയകൂട്ടം വാർത്താർ; ചാക്യാന്മാർ, നമ്പൂരിമാർ, നമ്പ്യാന്മാർ, പരിഷാരകർ, തമ്പാന്മാർ, തിരുമല്ലാടന്മാർ, ഉണ്ണാതിരികൾ തുടങ്ങിയ ചില സമുദായക്കാരുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി നമുക്കു ഒരിക്കലും മറന്നുകൂടാവുന്നതല്ല. പ്രാദേശികകാര്യവിചാരനംകൂടാതെ ജീവിതനയിക്കത്തക്ക ചിലപ്രത്യേക സൗകര്യങ്ങളും മറ്റുസമുദായക്കാരെ അപേക്ഷിച്ചു ഇവർക്കു കൂടുതലായുണ്ട്. ഗ്രാമകാര്യാനുഭവങ്ങളും മറ്റുംകുറയുന്നവർക്കാണ് ഇതരകാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കാൻ അധികംസൗകര്യമുള്ളതു്.

കാര്യസ്ഥന്മാരെ ഗ്രാമകാര്യാനുഭവങ്ങളിലൂടെയും അധ്വാനാദികളായ പ്രാപഞ്ചികസുഖത്തിലുള്ള അത്യാധികമായ ഭ്രമത്താൽ വിനോദങ്ങളിലേറുപ്പു ജീവിതനയിച്ചിരുന്ന ഇക്കൂട്ടരിൽ സരസപടുക്കൾ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നതായിനമ്മു ഇന്നുംരസിപ്പിക്കുന്നചില അമ്മമ്മക്കഥകൾ തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്. പോരുകിൽ പരിഹാസപടുക്കളെന്നവിരുദ്ധ് കൂത്തിൽനിന്നും കരസ്ഥമാക്കി

യിട്ടുള്ള ചാക്യാന്മാരുടെ സഹവാസത്താൽ അവരോടു മേളിക്കേണ്ടിവന്ന നമ്പ്യാന്മാരും അവരെ അനുകരിക്കുന്നതു അസംഭാവ്യമായിരിക്കുന്നതുമല്ല. ചാക്യാരുമായുള്ള വിരോധമാണ് തുളുൽക്കടകൾ നിമ്മിക്കുവാൻ നമ്പ്യാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചതെന്നുള്ളവാദം സാധുവാണെങ്കിൽ നമ്പ്യാർ ചാക്യാന്മാരുടെ സഹവാസത്താൽ വിരോധശീലം ഉണ്ടാകാകുന്നതുമാണ്. ഈ വിരോധശീലക്കാൽ അല്പം പഠിപ്പം സരസതയുക്തി ഉള്ളവനായിരുന്നാലു ഞ്ഞുക്കഥ പറയേണ്ടതുമില്ല. ചാക്യാർക്കു ത്തിലെ അത്യധികമായ പരിഹാസം അനവധിജനങ്ങളെ ആകർഷിച്ചിരുന്നതായി നമ്പ്യാർക്കു അനുഭവത്താൽ അറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. തൻമൂലം അക്കാലത്തെ സ്ഥിതിക്കു ജനങ്ങളെ ആകർഷിക്കത്തക്കശക്തി പരിഹാസകവനങ്ങളിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നു അദ്ദേഹം തീർച്ചയാക്കി. അക്ഷരഗ്രാഹ്യമില്ലാതിരുന്ന ജനങ്ങൾക്കു സ്വയം വായിച്ചു ഗ്രഹിക്കാൻ ശക്തിയില്ലാതിരുന്നതിനാലും എന്നാലു പരിഹാസം അനേകരുടെയും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വായിച്ചു ഗ്രഹിപ്പിക്കാനുള്ള വൈഷ്വര്യം കൊണ്ടും പലരെയും ഏകകാലത്തിൽ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു രസിപ്പിക്കാൻ നമ്പ്യാർക്കു ഒരു പ്രത്യേക ശക്തിയുള്ളതു കൊണ്ടുമാണ് തുളുൽക്കടകളെ നമ്പ്യാർ നൃത്തകാവ്യങ്ങളുടെ ശേഖരത്തിൽ ചേർത്തത്. ഇപ്രകാരം അക്കാലത്തെ ജനസ്ഥിതിക്കും മനഃസ്ഥിതിക്കും അനുരൂപമായ വിധത്തിൽ നിർമ്മിച്ച സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനമാകയാലാണ് തുളുൽക്കടകളുടെ മഹിമയേറിയ മഹത്വം ഇന്നും മഞ്ഞാതെ നിൽക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഈ പരിഹാസകവിതാസരണിയുടെ രൂപീകരണത്തിൽ നമ്പ്യാരെ ധൈര്യപ്പെടുത്തിയത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യമാനന്ദമാത്രമായിരുന്നു. പരിഹാസമാതൃകകളിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ചംപൂഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ സാരസ്യം അതിന്റെ പ്രൗഢതയാൽ ഇക്കാലത്തു പോലും മുൻഗ്രാമമായിരിക്കെ അക്കാലത്തെ അവസ്ഥ എന്തായിരിക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ആധ്യാത്മിക പ്രതിപാദനമാണെങ്കിലും വായിച്ചു രസിക്കത്തക്ക കവിതാസാരസ്യം അത്മദൈവപ്രധാനമായിരിക്കിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതും ഹൃദയവുമായ തിരുശ്ശീലങ്ങളിൽ മുടിപ്പോയതിനാൽ സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു ദർശിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വന്നു. ഈ തരം നല്ലതു പോലെ മനസ്സിലാക്കിയ നമ്പ്യാർ അവയുടെ പരിഹാസ സാരസ്യങ്ങളെ നല്ലതുപോലെ പ്രകാശിപ്പിക്കുമാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളുവെന്നു വാദിക്കാം. ധാരാളമുണ്ടായേക്കാം. പ്രൗഢമാണെങ്കിലും സരസതയിൽ തുളുൽക്കടകൾ ചംപൂഗ്രന്ഥങ്ങളെ ജയിക്കുന്നില്ലെന്നാണ് പലരുടെയും വാദം. ചാക്യാന്മാരും ചംപൂഗ്രന്ഥങ്ങളുമായുള്ള നമ്പ്യാരുടെ സമ്പർക്കത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമാണ് തുളുൽക്കടകളെന്നിരുന്നാൽത്തന്നെയും അതിനെ പണ്ഡിതപാത്രമാണ് അസ്വാഭാവികമായിത്തീർത്ത മഹിമ അദ്ദേഹത്തിൽ മഞ്ഞാതെ തന്നെ പ്രകാശിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ ജാഗ്രദവസ്ഥയിലെ വിചാരവികാരങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കൽ സ്വപ്നാധീനങ്ങളായിത്തീർന്നതുപോലെ നമ്മുടെ ദർ

ശനപാരായണങ്ങളും തത്തുല്യമായ ഒന്നിന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ കേവലമായിത്തന്നെ പ്രതിഫലിതമാകുന്നുണ്ട്.

ഈ ന്യായവിചിന്തനത്താൽ തുളുൽക്കമകളുടെ സൃഷ്ടി ചംപൂഗ്രന്ഥങ്ങളെ അനുകരിച്ചുവെന്നുള്ള വാദത്തെ ഖണ്ഡിപ്പാനും മതിയായെന്നുവരാം. അങ്ങനെയൊര രസിപ്പിച്ച ഉപദേശിക്കണമെന്ന തത്വം നമ്പ്യാർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. തന്മൂലമാണ് അദ്ദേഹം നിർഭയം നിർദ്വയമായി പരിഹാസം തന്റെ കവിതാസരണിക്കു അർപ്പണമാക്കിയത്. എന്നാൽ ഭീരുക്കളെപ്പോലെ തന്റെ യഥാർത്ഥമായ മനോഗതം മറച്ച് മറുചിലരെപ്പോലെ പുകഴ്ത്തുന്നതിന് തുനിയാത്ത കവിത അത്തരം വെളിവാക്കുന്നുമുണ്ട്. ഈ അത്തരം വെളിവാക്കുന്നതാണത്രെ തുളുൽക്കമകളുടെ കവിതാസരണിയെ പരിപോഷണം ചെയ്തത്. പരിഹാസപട്ടക്കം ഭയവിഹ്വലനാരായിരുന്നാൽ അവർ തങ്ങളുടെ കവിത നിന്ദാസ്തതിക്കു അധീനമാക്കുകയേയുള്ളൂ. എന്നാൽ നമ്പ്യാരാകട്ടെ തന്റെ ശ്രേയസ്സിനു നിദാനമായിത്തീർന്നവരായ നായന്മാരെപ്പോലും എന്നല്ല അധിതാനവർത്തിക്കുന്നു തനിക്കത്തമയോല്ല, വന്നിട്ടുള്ള സകലരേയും. ലേശവും ഭയയില്ലാതെ കുറിയുമായി പരിഹസിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിന്നു അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് ധൈര്യവും സ്വാതന്ത്ര്യവും അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊന്നാണ്? സ്വാതന്ത്രനായ കവിക്ക് ഉത്തമമായ സാഹിത്യമാർഗ്ഗം വെട്ടിത്തുറക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അതുമാത്രമാണ് എക്കാലത്തും ശോഭിക്കുന്നത്. ഭാഷാസാഹിത്യലോകത്തിൽ സാഹിത്യസരണിയുടെ നിമിതാക്കൾ നാലഞ്ചിൽ അധികമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നുതോന്നില്ല. മറുപലതും അവയെ അനുകരിച്ചു പോഷിപ്പിക്കാത്തതുമെല്ലെങ്കിലും ചെറുശ്ശേരി കൃഷ്ണഗാഥയും എഴുത്തച്ഛൻ കിളിപ്പാട്ടിനും എന്നപോലെ നമ്പ്യാർ തുളുൽക്കമകളുമായി കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പാലും വെള്ളവുംമെന്ന പോലെ സുഖദിതമായ വിചാരവികാരങ്ങളുടെ ഐക്യമാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ ജീവൻ. വിചാരവികാരോദ്ദീപനത്തിനു കാരണമായിത്തീരുന്ന പരിസരപ്രദേശങ്ങളാണ്. പരിസരപ്രദേശങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനം തുളുൽക്കമകളിലെപ്പോലെ മറ്റൊരുകാവ്യങ്ങളിൽ കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതു സ്വാഭാവികമായോണ്ടി കവി കല്പിച്ചുകൂടിച്ചെയ്തതാണ്. അങ്ങനെയൊക്കെ അപരിചിതവസ്തുക്കളുടെ വസ്തുത ഗ്രഹണയോഗ്യമല്ലാതെ വരുന്നതിനാൽ അവരതിൽ വെറുപ്പുള്ള വരായിത്തീരുന്നു. അ വെറുപ്പു പരിഹരിക്കേണമെന്നുള്ള കരുതൽമാത്രമാണ് സ്ഥലകാലങ്ങളെ ലംഘിക്കുവാൻ നമ്പ്യാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചതും ദേവലോകനിവാസികളെപ്പോലും നായന്മാരാക്കിത്തീർക്കാനുള്ള ധൈര്യം നമ്പ്യാരെപ്പോലെ മറ്റൊരുകവിക്ക് ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള കവിതാസരണിയുടെ നിമിതിക്കു അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടുവാളും ധൈര്യമുണ്ടായിരുന്നതായി പല തുളുൽക്കമകളുടേയും പ്രാ-

ഭേരിൽ കവിതന്ന പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കീചകവധം തുള്ളലിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ തന്റെ സാഹിത്യസരണിയേയും എതിരാളികളുടെ അട്ടമാസങ്ങളേയുംപറ്റി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

“പാൽക്കടൽത്തിരതള്ളിയേറിവരുന്നപോലെപടങ്ങളെൻ
നാക്കിലങ്ങനെനൃത്തമാണൊരുഭോഷ്ക്കൊചാല്പുകയല്ലാൻ
പേക്കുതിക്കുതടങ്ങിയിശ്ശിവച്ചുചെട്ടിമഹാശയ-
നാക്കുകയ്യമകുക്കുന്നിൽവെറുപ്പുമുൽക്കടമേകിടും
പോക്കടഞ്ഞകനത്തഭൃഷ്ടവികീടകുങ്ങളവല്ലടം
നോക്കിയാൽതതികേടുതന്നെകളിച്ചുതുദ്ധിവരുത്തണം.
പ്രീളവിട്ടിറമുക്കിൻമൂലയിലങ്ങുമിങ്ങുമിരുന്നൊക്ക-
ങ്ങാളിടുന്നാരസ്യയയാചിലർപാഴനെനുപഴിക്കിലും
കോളാതത്തുനമുക്കനമുക്കനേറെവരുനൊരുപൂരയൻ
ശുഭപാടുകയില്ലകിലുതിനില്ലിനിങ്ങൊരുതല്ലമേ
ഹന്ത! വചിയസദസ്സിൽവന്നൊരുമേനിചൊല്ലുകയല്ലാൻ
അന്ധരിന്നഹസിപ്പിക്കിലെന്തിവനെന്റെമേലതുപററുമോ?
ചന്തമോടൊരുസൽക്കമാകുമനത്തിനിന്നൊരനഗ്രഹം
ചിത്തൂന്നരസത്തൊടേകണമിജ്ജനത്തിനുസജ്ജനം.
വേദസാരമറിഞ്ഞവേദിയരൊക്കെവന്നുനിറഞ്ഞുടൻ
മോദമാൻടിയന്റെപഴമൊഴികൾക്കൊചവിയരുളീടിനാൽ
വേദമുണ്ടുനന്നിവിഹവിഴവന്നുപോയിട്ടുമെന്നുമേ
അരാലിവിടലിലൊട്ടെവതമാശ്രയംപരമാശ്രയം
ഭാഷയാത്പരവാന്നമടിയനുസംസ്കൃതത്തിനൊന്നുപോൽ
ദോഷഹീനപട്ടതപമല്ലമുദിപ്പതുണ്ടിവിടിനതിൽ
ശേഷിയില്ലഭേദനങ്ങൾധരിച്ചിടാകട്ടസംസ്കൃതം.
ഭാഷയാത്പരയാമതിൽചിലദുഷണംവരുമെങ്കിലും”

ഇതിൽനിന്നും നാം എന്താണുനമിക്കേണ്ടതു്. കവികളുള്ളഅത്ഭവിശ്വാസത്തേയും കവിതാപ്രവാഹത്തേയുംദുഷ്കവികളെക്കുറിച്ചുള്ളഹാസ്യത്തേയും അസുയാലുക്കളായ നിരൂപകന്മാരിലുള്ള നിസ്സാരതയേയും കുറിച്ചു അദ്ദേഹത്തിനുള്ള നിന്ദയും അവരുടെ പരിഹാസത്തിലുള്ള കൂസലില്ലായ്മയുണ്ടല്ലോ? തന്റെ മുൻതാമികളുപോലെ സംസ്കൃതകവനംതനിക്കുപരിചിതമാണെന്നു കവി നമ്മെ അറിയിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അതിന്റെ സാരവും ഭേദനങ്ങൾക്കു ദഹനയോഗ്യമല്ല. ഒരാരം ഒരു കാവ്യംചമയ്ക്കുന്നത് മറ്റുള്ളവരുടെ അസ്വാദനത്തിനാണെന്നതത്വം ഇക്കാലത്തെ ചിലകാവ്യനിമിതാക്കൾ ധരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും അതു നമ്പ്യാർ നല്ലപോലെ മനസ്സിലാ

ക്കിയിരുന്നു. തന്മൂലം അവരുടെ രചിക്കുന്നതുപോലെയായ ഭാഷയുടെ സൃഷ്ടിക്കു അദ്ദേഹം പ്രേരിതനായി. കവിയുടെകാലത്തു പ്രധാനഭാവവിഭാഗങ്ങളിൽ കവിതാസാരവും അനുഭവിക്കാതിരുന്നതു നായനാർ മാത്രമായിരുന്നു. സംസ്കൃതാഭ്യസനം സിദ്ധിച്ചവർക്കുമാത്രമേ അക്കാലത്തു സാഹിത്യരസം അനുഭവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. അതിനുള്ളകാരണം ഭാഷാകവിതകളുടെ കുറവാണ്. പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് അയോധനവൃത്തിയിൽ ഏറ്റെടുത്തുവന്നിരുന്ന നായനാരെയാണ് നമ്പ്യാർ ഭടജനങ്ങളായി സങ്കല്പിച്ചിരുന്നത്. ഭടജനങ്ങളായിരുന്നല്ലോ വിദ്യാവിഹീനന്മാരായിരുന്നതും.

ഏഴുത്തമൂർ ഭടജനങ്ങളുടെ വിവേചനശക്തിയെക്കുറിച്ചു അറിയാത്തതിൽ പലപ്പോഴും എന്താൽ നമ്പ്യാർക്കു കൃത്യകൃത്യവിചിന്ത തന്മാൽ അവരെ സ്വഭാവസംസ്കരണത്തിനു പ്രേരിതന്മാരാക്കി. ഭടജനങ്ങളിൽ സ്വഭാവസംസ്കരണശക്തി വർദ്ധിക്കണമെന്ന വിചാരം മുന്വിട്ടു നിന്നിരുന്ന നമ്പ്യാർ അവരുടെ ഹിതാനുസാരേണ തന്റെ കവിതാസരണിയെ നിയന്ത്രിച്ചു അതാണ് അദ്ദേഹം സംസ്കൃതകവിതനിർമ്മിക്കാതിരുന്നത്. എന്നാൽ അക്കാലത്തു വിഭാഗങ്ങളുടെ പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രീഭവിച്ചിരുന്നതും സംസ്കൃതകവിതകളായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിലേക്കു “സജ്ജനത്തിനു സംസ്കൃതക്കവികേൾക്കുകയുതുകമെങ്കിലും” എന്നുള്ള സഭാപ്രവേശഭാഗം തെളിച്ചുതരുന്നുണ്ട്. തന്റെ കവിതാപ്രസ്ഥാനം വിഭാഗങ്ങൾ രചിക്കാതെ വന്നെങ്കിലോ എന്നു ഭയപ്പെട്ട കവി തന്റെ കവിതാരൂപീകരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശത്തെക്കുറിച്ച് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തന്റെ ഭാഷയിൽ പതിഞ്ഞിട്ടുള്ള കവിതാചോരന്മാരേയും അദ്ദേഹം വിട്ടിട്ടില്ല.

“സപ്തവിപ്രവരൻ ചമച്ച കവിപ്രബന്ധനിബന്ധനം
തന്മൂരിച്ചു പലിച്ചു കെട്ടിയ കൃഷിപിഷ്ടികവിത്തരം
ദൃഷ്ടുവിക്കാതനാണമില്ലതു ചൊല്ലുവാൻ ഹവല്ലതു
ശുഷ്കമുഖികളുത്തറിഞ്ഞു പറഞ്ഞതൊക്കെ വാചസ്പത്യം
മധുരമാകിന പഞ്ചതാരയിൽ വേപ്പിഴപ്പൊടി കൂട്ടിയാൽ
വിധുരമാസ്ത്രമാരുമെങ്ങു ഭജിക്കയില്ലതു നിസ്തം
കൈതകുറുമാഴിമുല്ലമാലതിമാലതന്നിഖടയ്ക്കിട
കൂവളക്കുസുമങ്ങൾ ചേർത്തു കണക്കിനേക്കുവിടകിട്ടിയാൽ
നല്ല പരിമളമുള്ള തൊക്കമറിച്ച് ദൃഷ്ടമതാസ്ത്രം
തെല്ല സംശയമില്ല ദൃഷ്ടവിവാക്കുകേൾക്കത്താരുമേ
സജ്ജനത്തിനു സംസ്കൃതക്കവികേൾക്കുകയുതുകമെങ്കിലും
ദൃഷ്ടജനത്തിനതികലാഭരസമേന്ദ്രകില്ലതുകാരണം
ഭടജനങ്ങളുടെ സഭയിലുള്ളൊരു പടയണിക്കിഹ ചേരുവാൻ

വടിവിയെന്നാരു ചാരുകിരളഭാഷതെന്നചിതംവരൂ.

കുടുംബശ്രീ കോർപ്പറേഷൻ കൃത്യവിലയിരുത്തൽ

ഭടജനങ്ങൾ ധരിക്കയില്ലതിരിക്കുമൊക്കെയുമേറട്ടൻ

ഭാഷയേറിവരുന്നനല്ലമണിപ്രവാളമെങ്കിലോ

ഭൂഷണം വരുവാനമില്ല വിശേഷഭൂഷണമായുതം

വേഷസംഗതിയോടുചേർന്നാരുഭാഷവേണമെന്നുകിലേ

ശേഷമുള്ള ജനത്തിനും പരിതോഷമെന്നു വരുട്ടുവു."

ഭേദജനങ്ങളുടെ അസ്വാഭാവികത അനുരൂപമായ ഭാഷയുടെ സൃഷ്ടിയാണ് നമ്പ്യാക്കു സാഹിത്യരംഗത്തിൽ ഒരു പ്രാധാന്യസ്ഥാനം നൽകിയത്. താൻകവിതചെയ്യുന്നതു സജ്ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയല്ലെന്നും വിദ്യാവിഹീനന്മാരായ ഭൂജ്ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയാണെന്നും ഉള്ളവസ്തുതകവിഅദ്വൈതമെന്നു വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതകവികളുടെ ശ്രവണത്തിൽപ്പെടും ഭേദനങ്ങൾക്കു അഗ്രഹമില്ല. അവരുടെ രചിക്കുകയോജിക്കുന്നതു മണിപ്രവാളമാണ്. വേഷത്തിനു അനുരൂപമായ ഭാഷയാണ് എല്ലാവരുടേയും ശ്ലാഘ്യതയ്ക്കും വിഷയിഭവിക്കുന്നതു്, അതിനാലാണ് താൻ സംസ്കൃതകവനത്തിനു ഉദ്യുക്തനാകാതിരുന്നതെന്നു അദ്ദേഹം രംഗത്തിൽ തുറന്നുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കവിതാരൂപീകരണത്തിങ്കൽ നമ്പ്യാരുടെ പ്രധാനഉദ്ദേശ്യം അതു നങ്ങൾക്കു അസ്വാഭാവികമായിരിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു. ഭേദജനങ്ങളുടെ അർച്ചനയെ മാത്രമേ അദ്ദേഹം അഗ്രഹിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഭേദജനസമുദായത്തെ ഉപാസനയ്ക്കുവേണ്ടുന്ന ഉദ്ദേശംനമ്പ്യാരെപ്പോലെ മറ്റൊരാൾ വിജാതീയകവികളുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. താൻ ഭേദജനസമുദായജനപ്പെക്ഷയും അതിലെ ഒരംഗത്തെപ്പോലെ സമുദായോദ്ധാരണത്തിനു ഉദ്യുക്തനായതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരുന്ന രഹസ്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതജ്ഞതയൊന്നുമാത്രമാകുന്നു. കൃതജ്ഞതയെ പലരും മിഥ്യയായി കൃതപുഷ്പതയെന്നു വാദിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിനു അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു് കവിയുടെ അതിരുകടന്നുള്ള പരിമാസമാണെന്നുമാത്രമാകുന്നു. പരിമാസം വിരോധമാണെന്നു വാദിപ്പാൻ ന്യായമില്ല. അപ്രിയംപറയുന്നവർ വിരോധിക്കുന്നു സങ്കല്പിക്കുന്നതു സാഹസവുമാണ്. അധുനികസിദ്ധാന്തമെന്നല്ല പ്രാചീനപ്രമാണങ്ങൾപോലും അതിനെ അനുകൂലിക്കുന്നുമില്ല. ശരിയായ കറവുകളെ പരസ്യമായിപ്പറയുന്നവനാകുന്നു നമ്മുടെ ഉത്തമബന്ധു. തന്മൂലമുളവാകുന്ന ലജ്ജയാൽ നാം കറവുകളെ പരിഹരിക്കാൻ യത്നം ചെയ്യും. പ്രിയവാദികൾ നമ്മുടെ പരമശത്രുക്കളാണ്. അവർതമ്മിൽനിന്നുമുള്ള കാൽസാധ്യത്തെ ഇച്ഛിച്ചുമാത്രം സ്നേഹം ഭാവിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. എന്നാൽ നമ്പ്യാരാകട്ടെ നായന്മാരിൽനിന്നും സഹായമേററാണ് അവരെ പരിഹരിക്കാൻ കൈവെട്ടു്. നിശ്ചയമായും വിരോധത്താലാണെന്നു വിശ്വസിക്കാവുന്നതല്ല.

ഇപ്രകാരം നായർസമുദായോദ്ധാരണത്തിന്നു വെട്ടിത്തുറന്ന നവീനസാഹിത്യപഥമാകുന്നു തുളു. അതു നായന്മാരുടെ അക്കാലത്തെ പ്രാവല്യത്തെക്കാണിക്കുന്ന ഒരു ചരിത്രപുസ്തകമാണെന്നു പറയുന്നതിലും വലിയഅദ്ധ്യക്ഷമുണ്ടെന്നുതോന്നില്ല. അദ്ദേഹം മറ്റുള്ളവരുടെ അനുകൂല പ്രതികൂലങ്ങളെ നിസ്സാരമായി ഗണിച്ചിരുന്നു. എങ്ങിനെയെങ്കിലും തന്റെ ഉദ്ദേശം സാധിക്കണമെന്നു കരുതൽമാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിനുള്ളായിരുന്നുള്ളൂ. അതിനായി അദ്ദേഹം ചെയ്ത അക്ഷീണപരിശ്രമം സഫലമായുതീർന്നു. സരസ്വതയുടെ കുറിനമായ പരിഹാസം തുറന്നുപയോഗിച്ചിരുന്നിട്ടുപോലും അദ്ദേഹത്തിന്നു എതിരാളികൾ അധികമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ എതിരാളികളേയും അദ്ദേഹം കണക്കിനു ശകാരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

“കുറച്ചും കുറച്ചും നോക്കിപ്പറവാൻണ്ടാരുളിട്ടും
തുറകണ്ണും മിഴിച്ചുണ്ടു മറ്റുഭാഗേവസിക്കുന്നു,
മറിച്ചും മായവുമല്ലാമറച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടല്ലാ—
മറിച്ചുള്ള ജനമെന്നു പുറമേഭാവവും കാട്ടി
തറമോലറിതിന്നേറ്റം നിറമേറ്റം സഭതന്നി-
ലിറങ്ങി നൽക്കുമെ ചാല്ലിത്തുടങ്ങും ചുരുങ്ങത്തൻറ
കുറവററുണ്ടു കണ്ടു നിറഞ്ഞുള്ളില സുയകൊ-
ണ്ടുറഞ്ഞു ചാടിയോരോന്നു പറഞ്ഞു ഭസനം ചെയ്യും
കുറഞ്ഞൊരു വിശേഷത്തെ യറിഞ്ഞുള്ള ജനം കുററം
പറഞ്ഞതകിലതു കൊണ്ടു തരിമ്പും സങ്കടമില്ല
അറിയാത്ത മറ്റാരുമുണ്ടെന്തറിവാക്കു പറയുമ്പോ-
ളെറിഞ്ഞു കാലൊടിക്കാമെന്നറിഞ്ഞുകൊൾവിനെയല്ലാതും
തനിക്കുള്ള ഗുണങ്ങളെ തന്നിയെ വസ്തുനം ചെയ്യും
തനിച്ചു സൽക്കവിമന്നിൽ ജനിച്ചാലാവതില്ലേതും
നിനച്ചാലജനത്തോടു മനച്ചേർച്ചവരികയി-
ല്ല നിനച്ചാകാട്ടിയാൽ പോലുമവൻ ബോധിക്കയുമില്ല;
കുറയ്ക്കും പട്ടികളുണ്ടോകടിക്കുന്നു? നിജസ്തോത്ര
മുരയ്ക്കുന്നോരു ദേവിദ്വിയുരിക്കും ഭുഷണമെല്ലാം
ഗുരുക്കന്മാരുടെ പാദമൊരിക്കലും മറക്കായെ
യിരിക്കുന്ന ജനമൊന്നു ചുരുക്കി ചാല്ലിയെന്നാലും
വെരക്കി സംഗ്രഹിക്കും കണ്ടിരിക്കും സജ്ജനമെല്ലാം

പരക്കെ സ്നേഹിച്ചു നാൽത്തരക്കേടുമിവനില്ല—” ഇപ്രകാരം എതിരാളികളെ ചെയ്യുമായും ഉഗ്രമായും ശാസിപ്പാൻ മറ്റൊരു കവിനെയൊരുവെടുമോയെന്നു സംശയമാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഷ്പതനമായ പരിഹാ-

വിതാനിമ്മിതിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പ്രധാനോദ്ദേശവും ജനങ്ങളെ സൽപ്പരത്തിലേക്ക് നയിക്കേണ്ടെന്നുള്ളതായിരുന്നല്ലോ. അതിനായിട്ടായിരുന്നു ട്രേഡ് നിർമ്മാണമായ പരിഹാസം തീർത്തിരുന്നതും. എഴുത്തച്ഛൻ ജനങ്ങൾക്കു അത്ഭുതജ്ഞാനം അർപ്പിക്കുവാനുള്ള വഴിയെടുത്തുകൊടുത്തതുപോലെ നമ്പ്യാർ ലൗകിക കാർത്തികന്മാരായിരുന്നെങ്കിൽ ശക്തിയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുവാനാരുവെട്ടു. അതു വേണ്ടപോലെ സാധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നമ്പ്യാരുടെ സാഹിത്യസരണി ശരിയായനിലയിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന പത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റേതീരുന്നതു തുല്യമാണു. ദുഷ്ടവിതകളുടെ പ്രചാരാധിക്യത്താൽ സാഹിത്യലോകം മലിനമായി ഭവിക്കരുതെന്ന പ്രത്യേകകരുതൽ നമ്പ്യാരെ ബോധിച്ചിരുന്നതായി തെളിയുന്നുണ്ട്. തരമുള്ളിടത്തെല്ലാം സന്ദർഭമുണ്ടാക്കി അദ്ദേഹം ദുഷ്ടവിതകളെ ഹർഷിക്കുന്നു: മിക്കവാറും തുള്ളൽക്കഥകളുടെ പ്രാരംഭം ദുഷ്ടവിതകളെ അമർത്താനുള്ള അസ്രുമായിട്ടാണു പെരുകിച്ചിരിക്കുന്നത്. പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്നും ഉദ്യമത്തിന്നു സരണമായ ബഹുമാനം അദ്ദേഹത്തിന്നു സിദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല അതിനെപ്പറ്റി കവി കിരാതം തുള്ളലിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

“സജ്ജനസഭയുടെ സുഗതപങ്കൊ-
ണ്ടിജ്ജനമൊന്നു പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ
ദുർജ്ജനമെങ്കിലുമതിനെക്കാളെങ്ങാരു
ദുഷണമൊരുവൻ ചൊല്ലുകയില്ലാ
നല്ലജനങ്ങളുടെ സഭയിൽ ചെന്നാൽ
വല്ലതുമവിടെ ശ്ലോഭിതമാകും”

കവിതാഭാവമുണ്ടാത്ത ഒരിച്ഛ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് എന്താണെന്നോക്കുക—

“ശാസ്ത്രങ്ങൾ വ്യാകരണസൂത്രങ്ങൾ നല്ലതാകും
വാദങ്ങൾ പിന്നെ ചർച്ചാശാസ്ത്രങ്ങൾ പുരാണങ്ങൾ
വേദം ഗണിതമന്ത്രവാദം ചികിത്സാഗ്രന്ഥ
ദേശശാസ്ത്ര വിദ്യാവിനോദമെന്നിവകളും
അട്ടംകളികൾ പിന്നെ ചാട്ടം ഞാണിന്മേലേറി
ഓട്ടം തുള്ളലും പലകൂട്ടം ഗ്രഹിച്ചവനും
കോട്ടം കൂടാതെ കവികൂട്ടം ചമച്ചുണ്ടാക്കി
വാട്ടം കൂടാതെ വിദ്വാന്മാരുടെ തലോടിപ്പിറ്റാൻ
ഒട്ടുമെഴുതാല്ലെന്നു ഞെട്ടും സഭയെക്കണ്ടാൽ
മുട്ടും മനസ്സുപാരം ചുട്ടുപരിച്ചാതല്ലാം
വിട്ടുപോമതു തല്ലാകിട്ടും പരിഹാസങ്ങൾ
കെട്ടും കവികൾ ചിലർ കേട്ടും പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ
തട്ടും മേലേറ്റും നേരം തട്ടുമവനും ഗംഗം

ഇഷ്ടംവദിക്കയില്ലനിഷ്ടംവദിക്കുംതാനും
ഇത്ഥംവിചാരിക്കുമ്പോളിത്താഴിവെളുതല്ലാ
ചിത്തംഗുരക്കന്മാരിൽനിത്യമുറപ്പിക്കുന്ന
സത്തുകൾക്കൊക്കെഭാഗ്യമെത്തുമെന്നതേവേണ്ടു്”

കവിയേയും കവിതയേയും കവിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അഭി
പ്രായത്തെ ഘോഷയാത്ര ഓട്ടംതുളളലിൽ ഇങ്ങനെ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

“നല്ലൊരമൃതരസകല്ലോലജാലങ്ങൾക്കു
തുല്യങ്ങളാംകവികൾചൊല്ലുന്നങ്ങളുടെ
ചൊല്ലുകൾകേൾക്കുന്നെന്നല്ലനമുക്കതിന്നു
തുല്യംകവി നാഗുണമില്ലുന്നറിഞ്ഞീടേണം
വല്ലാത്തകവിതകൾചൊല്ലുന്നവനെക്കാട്ടിൽ
ചൊല്ലാതിരിക്കുന്നവൻനല്ലനിരൂപിച്ചാല—
തല്ലാത്തതെല്ലാമത്ത്മമല്ലാംതൂടങ്ങുന്നേര—
മെല്ലാക്കുംചരിഹാസമല്ലാത്തവരികില്ല,
ല്ലൊത്തവാക്കുവന്നുചൊല്ലുന്നപുരുഷനെ—
കൊല്ലാത്തതെല്ലാമുടനെല്ലാമഹരാജന്മാർക്കു
വല്ലാത്തതുമുഷിവാക്കതെല്ലംസഹിച്ചുകൂടാ
തല്ലുകൊണ്ടെന്നാലതെല്ലദിവസമങ്ങു
ചെല്ലുമ്പോൾവേദനകളെല്ലാംശമിച്ചുപോകും
വല്ലാത്തവാക്കൊഴിശല്യംതറച്ചുപോലെ
അല്ലൽവരുത്തുമതിനില്ലങ്ങവസാനമ—
തെല്ലാംവിചാരിക്കുമ്പോൾചൊല്ലാനമെളുതല്ലാ.”

സത്യാസപയംബരത്തിൽ അദ്ദേഹം തുളളലിന്റെ വിധത്തെക്കാലിച്ചു
പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു എന്താണെന്നുനോക്കാം.

തുടരും.

മനോരാജ്യത്തിലെ രാജാവ്.

“പഞ്ചനാഭോസ്”

ഇമ്മഹിതനിൽകാൽപ്രാപ്തിയില്ലാത്തൊന്നെന്നു
നിന്മനോരാജ്യത്തിലെരാജാവായ് വദിക്കയാൽ
നിന്മതിഗുണങ്ങളായിടംസൽപുരുഷന്റെ
നന്മയാക്കൊത്തുചാലിച്ചുത്തിനെകഴികയാം.

ഭൂമിപാലകനായായവനുള്ള സൗഖ്യം
 സീമയില്ലാത്തതാണെന്നേവരുംപുകഴ്ത്തുന്നു
 രാജ്യഭാരത്തിൽപ്പരംഭാരമായ് മററില്ലേതും
 പുഷ്പനാകിലുംപുഷ്പമായിട്ടുംകമയെല്ലാം
 ചന്ദനച്ചുരംപനനിരമാപുഷ്പങ്ങളും
 സുന്ദരാംഗിമാർനല്ലമാളികാദികളെല്ലാം
 സന്നദ്ധസംഘംപോലെതെന്തെന്നതായി
 വന്നരികത്തു കേതുനിൽക്കൊതെക്കഴിമുമ്പോ?
 ആയതുകാണുന്നേരമെന്നെക്കുറിച്ചനാഥൻ
 മായയിൽക്കൂട്ടങ്ങതെന്താഴ്ത്താൻവരിവരി!!
 വല്ലികളെല്ലായ്യാഴുംപൂക്കളാൽപരിശോഭി-
 ചുല്ലലേനിരസുഖിച്ചുണ്ടെന്നുവന്നിട്ടുനൂ
 പുഷ്പങ്ങൾവാടുകില്ലാത്തവയും പഴുക്കില്ല
 നിഷ്പലമായിട്ടൊരുവസ്തുവുമില്ലാട്ടിക്കിൽ
 ചുടുന്നുള്ളതുമില്ലാതെല്ലാമേതെന്നുപിറ്റാ
 കാട്ടുകൾക്കെടിയെന്നിത്രാദിയുമുണ്ടല്ല
 വാടാത്തപൂക്കൾതെൻകോമളപരിമളം
 നാടാകെപ്പരത്തുന്നതെന്തെന്നുവല്ലമായ്
 വെള്ളമേറവുംനിറഞ്ഞതാഴ്ക്കുന്നകിളും
 വെള്ളപ്പുഴയിരിപ്പുണ്ടോരോന്നുപെണ്ണങ്ങളും
 ചുറ്റുന്നവേണ്ടവിടത്തിലുള്ളകാഴ്ചകളെല്ലാ-
 മിന്നിനിക്കല്ലാംകൊണ്ടുംസങ്കടകാമല്ലോ.
 ശ്രീകുമാരകാഴ്ചകളെക്കൾക്കുണ്ടിട്ടുനൂ
 കോകിലഗാനങ്ങളാൽകാതുകൾക്കുളർക്കുന്ന
 കൂട്ടമേ!നിനയ്ക്കുവാൻശക്തിയില്ലല്ലോചിത്ത-
 മപ്പുനാങ്കുസാധനത്തിൽചെന്നിത്തലയ്ക്കുന്ന
 ഇങ്ങനേപലതരംചിന്താപൂണ്ടുഴവുന്നോ-
 രംഗനാമണിതെൻകാരുവാരെന്നോരാജ്യം
 മുന്തിലായ്കാണുന്നതൊൻവന്മഴക്കാറുപിട്ടോ
 വേലിയിടലേപോലെകണ്ണിനയ്ക്കുമുതമായ്
 ചുറ്റുന്നനിന്മനോരാജ്യചക്രവർത്തിയാക്കിയ
 നിന്നെത്താൻമരിച്ചാലുമോമലോ!മറക്കുമോ?
 പ്രേമമോരംഭംതേനംസൽഗുണസൗഖ്യവും
 കോമളമാലോടൊത്താണെന്നുശ്ശിരവും
 ചാരിത്രവിശുദ്ധിയാംകൊച്ചുകാറ്ററിയേററു
 പാരിലായ്വിലസുന്നനിന്യൊരുപുഷ്പംപോലെ!!

എന്ന നസ്സാകം ഫംസത്രോവ്വനകളിടേ പാൻ
പൊന്മയമായ നിന്റെ ദേഹമാം പൊയ്ക്കയല്ലോ
അഞ്ചിതമായോരെന്റെ കൺ ചകോങ്ങർക്കും നിൻ
പുഞ്ചിരി നിലാവല്ലാതില്ല മറെറാമാത്രയും.

* * * * *

മതത്തിന്റെ അന്തർഭാഗം.

ആലങ്ങാട്ട് എം. കെ. ശങ്കരപ്പിള്ള.

മനുഷ്യനും, ദൈവത്തിനും തമ്മിലുള്ള യഥാർത്ഥബന്ധത്തെ മതം എന്ന പദത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താമെങ്കിലും ആ രണ്ടു ക്ഷേത്രത്തിനുള്ള വ്യത്യാസം അറിയാൻ പറ്റാത്തതായിരിക്കുന്നു. മതം ഹൃദയപരസന്നിധിയിലേക്കു യരുന്നതിനുള്ള നിശ്ചിതമാണ്. മനുഷ്യൻ ദൈവത്തോടുള്ള ഹൃദയംഗമായ ഭക്തിയേയും ബന്ധത്തേയും അദ്ദേഹത്തോടു അയാൾക്കുള്ള അപാരമായ കൃതജ്ഞതയേയും സ്പീകരിക്കുന്നതു “മതം” എന്നു രണ്ടു ക്ഷേത്രം തന്നെ.

മതസംബന്ധമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ മനുഷ്യനിൽ സ്ഥിരമായിരിക്കുന്നു. പരിഷ്കാരസോചനത്തിന്റെ പ്രഥമഘട്ടത്തിൽ പരിവർത്തിക്കുന്നു. പരിഷ്കാരം ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷപ്രതിഫലനമായ പ്രകൃതിയെ. ആരാധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്നുണ്ട്. അക്രമികൾക്കു ലാപകാലങ്ങളിൽ നിദ്രയും ക്ഷേത്രങ്ങളെക്കൊള്ളുമെല്ലാം വിഗ്രഹങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുകയും, പല പരിശുദ്ധവസ്തുക്കളെ അശുദ്ധമാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഭക്തിപാരമ്പര്യത്താൽ പുളകിതമായ ഹൃദയമണ്ഡലത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിബിംബമായ ഒരു മഹാക്ഷേത്രത്തെ അടിച്ചുടച്ചുകളയുന്നതിനോ, അവിടെ സുഖമായി പതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന “ഗോവനാമസങ്കീർത്തനശ്രീമന്ത്ര”ത്തെ രേച്ചുമാച്ചുകളയുന്നതിനോ അവർക്കു ഒരിക്കലും സാധിക്കുകയില്ല.

മതത്തിന്റെ ഉത്ഭവ സ്ഥാനം ദൈവലക്ഷണത്തിൽ ഒളിച്ചുകിടക്കുന്നു. “ഓരോ പ്രാവശ്യവും ഞാൻ വിളക്കുകത്തിക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ അത് അണഞ്ഞുപോകുന്നു. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ അങ്ങയെപ്പോലെ സ്ഥിര

തഎല്ലാപ്പോഴും മറഞ്ഞുകിടക്കുന്നുണ്ടെന്ന് മതമാകുന്ന ദൂരദർശിനി എ
ന്നെ കാണിച്ചുതരുന്നുണ്ട്” എന്ന് മഹാകവിവീരനാഥഗുരു അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ മതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കു
ന്നു.

മനുഷ്യനും, ദൈവത്തിനും തമ്മിലുള്ള ശരിയായ ബന്ധത്തെ
സ്ഥാപിച്ചു കഴിച്ചപ്പോൾ മതത്തിന്റെ മുഖ്യോദ്ദേശം സാധിച്ചു കഴി
ഞ്ഞു. അപ്രകാരമുള്ള ഒരു ബന്ധത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് ഏറെയും
ഉത്തമമായ മാർഗ്ഗം ഹൃദയശുദ്ധിയും, ഭക്തിയുമാകുന്നു. കൃപാസാഗരനാ
യദൈവത്തിന് നാം കാഴ്ചപയ്യേണ്ടത് പരിശുദ്ധമായ ഹൃദയവും, നി
ഷ്പക്ഷമായ ഭക്തിയും മാത്രമാണ്. സ്നേഹം ഭക്തിയെ വലിപ്പിക്കുന്നു.
നിങ്ങൾക്ക് കൃഷ്ണനെ ഭക്തികൊണ്ട് എടുപ്പത്തിൽ സ്വാധീനമാക്കാം
യുക്തികൊണ്ടാണെങ്കിൽ താമസം വരും” എന്ന് ബംഗാളിൽ പഴ
യൊല്ലണ്ട്. നമ്മുടെ മനസ്സിൽ അപരിച്ഛേദ്യമായ ഭക്തിയുടിക്കുമ്പോ
ൾ നാം ഈശ്വരനെ ചെറുതെ കണ്ടുതുടങ്ങുന്നു. ഈ ഭക്തിയെങ്ങിനെയു
ണ്ടാകുന്നു. “സ്വയംഹവതു പതേതി” ബ്രഹ്മകുടാരഭക്തി ഭക്തിയുടെ പ
ലമായിട്ടുതന്നെയുണ്ടാകുന്നുവെന്ന് ധർമ്മപുത്രനെ മഹാഭക്തൻ അഭിപ്രാ
യപ്പെടുന്നു. “തസ്യ ജ്ഞാനമേവ സാധനമിത്യേകേ” എന്നുള്ളതിൽ നി
ന്നും ജ്ഞാനമാണ് ഭക്തിയുടെ ഉത്ഭവമെന്നു കാണുന്നു.

ഭക്തിസാധനം സംക്ഷേപിച്ചു ഞാൻ ചൊല്ലിട്ടുവ
ന്നത് നമേ! കേട്ടുകൊൾകൾക്കുതിവന്നിട്ടുവാനായ്
മുഖ്യസാധനമല്ലോ സജ്ജനസംഗം പിന്നെ-
മല്ല, മാലാപരങ്ങളാം സാധനം, മൂന്നാമതും
മൽഗുണേരണം പിന്നെ മദപോചാപ്രാതുതപം
മല്ല, ലാജാതാ ചായ്യോപാസനമഞ്ചാമതും
പുണ്യശീലതപം, യമനിയാമാടികളോടു-
മെന്നെ മുട്ടാതെ പൂജിക്കേണ്ടുള്ള താനാമത്ത്
മനുഷ്യാപാസകതമേഴാമതെട്ടാമത്ത്
മംഗലശീലേ! കേട്ടുധരിച്ചുകൊള്ളു ഞാനീ
സർവ്വഭൂതങ്ങളിലും മന്മതിയുണ്ടാകയും
സർവ്വഭാമഭക്തന്മാരിൽ പരമാസ്തികൃപും.
സർവ്വവാഹ്യാർത്ഥങ്ങളിൽ വൈരാഗ്യം വേിക്കയും
സർവ്വലോകാത്മാജ്ഞാനൈസ്സോഴുമുറയ്ക്കയും
മത്തതപവിചാരം കേളൊരുതാമതുളേ!
ചിത്തശുദ്ധിക്കു മുഖമാടി സാധനം ഞാനും”

എന്നിങ്ങനെ അല്പാത്മമായതിലും പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. സർവ്വ ജനാഭാഭിമാനമായ ഒരുതരം “രത്നവിഷയത്യാഗാൽ സംഗത്യാഗാൽ” എന്നുള്ളതാണെന്നുതോന്നുന്നു. ഭക്തിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ നാദൻ പ്രകാരം കീർത്തിക്കുന്നു. “സാതുകർമ്മജ്ഞാനയോഗോപാധികതാ” ഇതിൽ നിന്നും ഭക്തികർമ്മജ്ഞാനയോഗങ്ങളേക്കാൾ ഉയർന്നതാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഭക്തികൊണ്ടു സമ്പാദിക്കാവുന്ന ദിവ്യശക്തി ഷ്ട്ര ബുദ്ധിയേയും, ഉദ്ദേശങ്ങളേയും ശുദ്ധീകരിച്ച് യലപ്പെടുത്തുന്നു വെന്നുള്ളവാസ്തവം അനുഭവൈകവേദമത്രേ! സർവ്വലോകനിയന്താവായ അപരമകാരണികന്റെ സന്താനങ്ങളാണ് സകല ചരാചരങ്ങളും എന്നുകരുതി സ്വാർത്ഥ പരിത്യാഗസമേതം സ്വകർമ്മങ്ങളെ മനസ്സാക്ഷിക്കുന്നു സരിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കാൻ ഇഴുറ്റശമായ ഭക്തിദൈവത്തിലും പ്രയോജനപ്പെടുമെങ്കിൽ അവർമതത്തിന്റെ അന്തർഭാഗത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥമായ ആത്യാഗം—സത്യാസൂചത്തിന്റെ അവംബരിക്കാത്ത ആത്യാഗം—ഈ പാമ്പാവിനെ സുരമസുദമമാക്കട്ടെ!!

“നകർമ്മാപ്രജയാധനേന:

ത്യാഗൈനൈകേന അമൃതത്വമാനശു.

ഓം! ശാന്തി! ശാന്തി!!

ഒരു പ്രതിപുതി.

ഇളയിടം.

എന്റെ പ്രിയവായനക്കാരെ, ഒരു പുണ്യദക്ഷിണേശ്വരത്തിനായിട്ട് എന്റെ കൂടാത്തപോരുക. ഇളയിടത്തു രാജവംശത്തിന്റെ കുലദൈവമായ മഹാഗണപതിദേശ്വരത്തിനായിട്ടാണ് ഞാൻ നിങ്ങളെ ക്ഷണിച്ചത്. ഏഴു രാപെടുപ്പിനുദിക്കുന്ന ‘ചെരുമിന്റെ’ കുളിരിളംവെട്ടം നാലുപാടും വീശിയിട്ടുണ്ട്. കൃത്യശ്രദ്ധയുള്ള കുക്കട‘കുട്ടി’ച്ചാർ ഗണപതിദക്ഷിണത്തിന്റെ കീഴെക്കരോപുരത്തിൽ കിടന്നുറങ്ങുന്ന നാണുമാരാൾ ഉണർന്നുക എന്ന കൃത്യം ശരിക്കു നിവ്ഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ശംഖനാദം മുഴങ്ങി പള്ളി ഉണർത്തും കഴിഞ്ഞു. കാലം ധനുമാസമാണ്. തണുപ്പും മഞ്ഞും സാമാന്യം ഉണ്ടുതാനും. കോയിപ്പറത്തു കാരണവപ്പാട്ടിലെ അശ്രിതനായിട്ടു കിടന്നുവെട്ടക്കു

ഒരു

ലം കഴിഞ്ഞിട്ടും തന്റെ ബുദ്ധിയില്ലായ്മയും സാമത്യാലോചനയും അനുസരിച്ച് യാതൊരു സ്ഥാനമാനാദികളും കിട്ടാത്തതായുള്ള ദുരന്തമനുസ്മരവും, കിഴക്കുവശത്തായിരിക്കുന്ന പാൽക്കുളത്തിൽനിന്നും പൊങ്ങി പറന്നുവന്ന മശകുറുണത്തിന്റെ 'ഇം'കാരാവവും അനവരതമുള്ള ഭംഗവും മഞ്ഞിന്റെ മരം കോച്ചുനന്നുപ്തം നിമിത്തം രാത്രി അശേഷം ഉറക്കംകിട്ടാത്തതായുള്ള ക്ഷീണവും കൊട്ടാരക്കരവന്നുകാത്തും സാധിക്കാത്തതായുള്ള ഇഹലോകവും ഒക്കെക്കൂടി ശങ്കുപ്പണിക്കർ പ്രഭാതകീർത്തനംചൊല്ലാൻതന്നെ മറന്നുപോയി. ഒടുവിൽ 'ഹരിനാരായണ' 'ഹരിനാരായണ' എന്നു കുറെ ഉരുവിട്ടു കൊണ്ടു് പരിവർത്തം മറ്റും ഭാഗ്യമാക്കി 'കുണിക്കാണംനേരം കുമ്പനേരം' എന്നും ചൊല്ലി കണ്ണുതിരുമ്മി ക്ഷേത്രനടയിലേക്കു ഇറങ്ങിയപ്പോൾ 'നിറമേറ്റം' കൈചീനമായതും ചാത്തിയനെടുങ്ങോട്ടു നാണുമാരാരുടെ അസനമാണുകണികളെത്തും. സ്വദേശമായ ചടയമംഗലത്തേക്കു മടങ്ങുകയാണെന്നിലും ശങ്കുനംപററിയില്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ച് മാമാരെശപിച്ച് "ഭൃശ്ശകനദോഷമവഹതുഹരശംഭോ" എന്നും ചൊല്ലി ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നും കിഴക്കോട്ടിറങ്ങി തെക്കുക്കുഴിയുടെ പടിഞ്ഞാറുവശത്തുനിന്ന് തെക്കുപടിഞ്ഞാറായി പോകുന്ന ഊടുവഴിയിൽക്കൂടെ യാത്രയായി. ഏകദേശം പത്തുവാഴപ്പാട്ടു ദൂരം നടന്നപ്പോൾ വഴിക്കരികെ ഒരു കൽമതിലിന്റെ ഇടയിൽക്കൂടി "അവു എന്റെ ഈശ്വരാ! നല്ല സമയത്തിനതന്നെ എത്തിയല്ലോ" എന്നൊരു ബുദ്ധം കേട്ടതും ശങ്കുപ്പണിക്കർ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയതും പതുക്കെ പറമ്പിലേക്കു കാണാൻ ഉണ്ടാക്കിയ 'കുഴിപ്പടിപ്പുര'യിൽക്കൂടി ഒരു സ്ത്രീ ഒരു ഭാഗ്യത്തെ "ഇതാ പിടിക്കൂ" എന്നും പറഞ്ഞുനിട്ടി കാണിച്ചതും അലോചിപ്പാനൊന്നും ഇടകിട്ടാതെ പരിഭ്രമിച്ചുനിൽക്കുന്ന ശങ്കുപ്പണിക്കരു ഈ ഭാഗ്യം സ്വപ്നത്തിലെന്നപോലെ താനറിയാതെ വാങ്ങിയതും ഉടനെ വാതവും അടച്ച് സ്ത്രീ ഓടിപ്പോയതും ഒക്കെ സ്മിതീമായിലെ ചിത്രപ്രദർശനംപോലെ കാണിനേരത്തിനിടയ്ക്കു കഴിഞ്ഞു. ശങ്കുപ്പണിക്കർ സ്മരണാസ്രുത്തിൽനിന്ന് വിമുക്തനാകുവാൻ ഏറ്റനേരം വേണ്ടിവന്നില്ല. കയ്യിൽകിട്ടിയ ചുമടിന്റെ ഘനംകൊണ്ടും അതിനുള്ളിൽനിന്ന് ഒരു ജീവി കൈകാൽകുഴഞ്ഞ് ഇളകിക്കളിക്കുകകൊണ്ടും പണിക്കർ സ്വബുദ്ധിതാനെ ഉണ്ടായി. പ്രഭാതമായെങ്കിലും പ്രത്യേകിച്ച് ഇടവഴിയിൽ മരത്തണലിൽ മനുഷ്യരെ കണ്ടാൽ മനസ്സിലാകത്തക്കവണ്ണം വെളിച്ചം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കയ്യിൽ കിട്ടിയവസ്തു ഏതാണൊരുവയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരു ശിശുവാണെന്നും ഇന്നു പ്രദേശത്താണെന്നും പണിക്കർ തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ അധികം അലോചിക്കേണ്ടതായിവന്നില്ല. ഈ സ്ഥലം ഇന്നുണ്ടു് വീടാണെന്നുംകൂടി കൂട്ടത്തിൽ ഓർമ്മയായപ്പോൾ എന്റെ കടയ്ക്കൽ ഭഗവതി എന്തെന്നും ഉച്ചരിച്ച് ശങ്കുപ്പണിക്കർ ഭാഗ്യത്തോടുകൂടി ഓട്ടം തുടങ്ങി. കിഴക്കോട്ടുനോക്കിയപ്പോൾ ചന്ദ്രികയിൽ ഇളകിക്കളിച്ച് ഓളംതല്ലുന്ന ജലാശയത്തിന്റെ നീല

കുറയ്ക്കുന്ന അങ്ങിന്റെ ഓരോരുത്ത മുറിച്ചുകൊണ്ടുള്ള 'വരാൽ' മത്സ്യങ്ങളുടെ നെടും ചാട്ടം; ക്ഷേത്രപരിസരങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്ന അന്തണരുടെ കിത്തനപോഷങ്ങളും വായുവിൽ ലയിക്കുന്നുണ്ട്. ചിറയുടെ ചുറ്റും മടിച്ചുകൊഴുത്ത് നിൽക്കുന്ന കേരളാലങ്ങളിൽ ചേക്കുപറയിയിരിക്കുന്ന കൊക്കുകളുടെ അക്രമങ്ങളും, ചിറകിടിക്കും, കവൽമാടങ്ങളിൽതീയും കാത്തുനിൽക്കുന്ന കുറച്ചു മുമ്പാരുടെ കൂക്കുവിളികളും, കൊട്ടാരംതുറന്നുകൊടുക്കുന്ന വസതികളിൽ രാപുഷിച്ച് അവരോടുകൂടിത്തന്നെ ശാന്തിക്കായിട്ടിറങ്ങുന്ന തുളുനാടൻപോറ്റിമാരുടെ വികൃതമലയാളകുഴപ്പുല്ലാപവും ഒക്കെ ഇളയിടത്തുരാജധാനിയെ സജീവമാക്കുന്നുണ്ട്. പത്തുനാഴിക പുലരുന്നതിനു മുൻപായി ചടയമംഗലത്തു സ്വഗൃഹത്തിൽ ചെന്നുചേന്ന് പണിക്കർ കുട്ടിയെ നല്ലവണ്ണം ഒന്നുനോക്കി. കനകക്കുനിപോലൊരു പുറമ്പെരുത്ത് സവാലേണവിളക്കിത്ത, അംഗങ്ങളിലെല്ലാം ചോരയുടുത്തുതുളുമ്പുന്നവോ എന്നുതോന്നുന്നു. പണിക്കർ ഉടപ്പിറന്നവളായ കുഞ്ഞുലകുട്ടിഅമ്മയെ വിളിച്ച് വഴിയിൽനിന്ന് അഗതിയായ ഒരു കുട്ടിയെ കിട്ടിയവിവരം പറഞ്ഞ് ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു.

ചെറിയരിയജമാനനും, വല്ലത്തനായരും ഇളയിടത്തു രാജാവിന്റെ പടത്തലവന്മാരിൽ പേരുകേട്ടവരാണ്. ഇവർ രണ്ടുപേരും മേൽവിവരിച്ച സംഭവം നടന്നകാലത്തു വലിയതമ്പുരാനെന്നിച്ച് കോയിക്കൽ അകത്തുളത്തിൽവെച്ച് ഓരോ യുദ്ധാലോചനകൾ നടത്തിവരികയായിരുന്നു. ഈ രണ്ടുകുടുംബക്കാരുടെ വലിയ സ്വത്തുകാരും സ്ഥാനികളുമാണ് ഇവർ തമ്മിൽ ഏതാണ്ടുവകാശങ്ങളുമൊക്കെയുണ്ട്. ചെറിയരിയജമാനൻ തിരുമുവിൽ പ്രത്യേകസേവകനും ഒരു ജനഹിതനും ആയിരുന്നു. തനിക്കു കുടുംബമായി ഒരു സഹോദരിമാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ ദേവന്തർ ചന്ദ്രമനപ്പോറ്റിയുമായി സംബന്ധമുള്ള ഈ സഹോദരി പ്രസവിച്ച് സന്താനമുണ്ടാകാതെ കുറെക്കാലം വ്രതനിച്ച് എങ്കിലും ഈ കഥ തുടങ്ങുന്നതിന് പത്തുമാസം മുമ്പ് ഉരു പെൺകുട്ടിയെ പ്രസവിച്ചു സമ്പത്തോടുകൂടിയ ചെറിയരിത്താന്റെ നറവാട്ടിലെ ഈ സന്താനം എല്ലാവരുടേയും കണ്ണിലുണ്ണിയായിരുന്നു. കോട്ടാത്തലയുള്ള സ്വഗൃഹത്തിൽനിന്നും തമ്പുരാനൊപ്പം പൂമുഖത്തേക്കുപോകുമ്പോൾ യജമാനൻ ഈ കുട്ടിയുടെ ശ്രശ്രവ്യം സംരക്ഷണയ്ക്കുമായി വേണ്ട എല്ലാ ഏല്പാടുകളും ചെയ്തിട്ടുള്ളതിന് പുറമേ തന്റെ കുടുംബവർഗ്ഗങ്ങളെ അസ്ഥിഭാരക്കല്ലായ ഈ കുട്ടിയുടെ സുഖസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി അല്പശല്പോൾ തനിക്കു വിവരം എത്തിപ്പാൻ കേൾവച്ചാൽ എന്നൊരു ചക്കാലനായരേയും നിയമിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. വല്ലത്തനായരുടെ സ്ഥിതി ഇങ്ങിനെ ഒന്നുമല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബത്തിൽ സന്തതി ദിനംപ്രതി വർദ്ധിച്ചുവരുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിനൊത്ത ഐശ്വര്യംവർദ്ധിക്കാതെ കുഞ്ഞിരുപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. ഈ നായരുടെ പ്രകൃതംതന്നെ പലക്കും രസിക്കാത്തു

യാൽ തന്റെ അനൗചര്യമായ സാമാന്യം എല്ലാവരും വിരോധികളായി തീരുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. മനുഷ്യസാധാരണമായ എല്ലാ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളും ഇദ്ദേഹത്തെ അപേരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത്തരവിൽ ചെറിയരിയജമാനന് ഒന്നു സന്തതി ഉണ്ടായവിവരം അറിഞ്ഞമുതൽ അസുഖവും നിരാശയും നിറഞ്ഞു നില്ക്കുകയും കറഞ്ഞു അല്പം ചിത്തഭ്രമത്തിന്റെ ലാബ്ധമനംതന്നെ കണ്ടുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വല്ലത്തുനായരുടേയും ചെറിയരിയജമാനന്റേയും തറവാട്ടുകൾ ഒരുകാലം ഒന്നാപണമെന്നും അതിന് എവിടെയെങ്കിലും ഒരു ന്യായവരണമെന്നും വല്ലത്തുനായർ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതിനുള്ള വഴികൾ പലതും ആലോചിച്ചിട്ട് ഒന്നും സുഗമമായി കാണാതെ കഴങ്ങുകമാത്രമായിരുന്നു.

മുൻപറഞ്ഞ സംഭവം നടന്നതിനു പിറേറ്റി വാൾ കല്ലടിയുടെ കയ്യിൽ യജമാനൻ കയറിയതോണിമറിഞ്ഞു അദ്ദേഹം മുങ്ങിച്ചത്തുപോവുകയും തോണിക്കാരൻമാരുടെ രക്ഷപ്രാപിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ സംഭവവും യജമാനന്റെ ഏകസമോദരിയുടെ ഏകസന്താനത്തെ മോഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടുപോയ വർത്തമാനവും ഒരുമിച്ചാണ് വല്ലത്തുനായർ വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുണർത്തിച്ചത്. ഉത്തമമിത്രമായ ചെറിയരിത്താൻ മരിച്ചതിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾക്കു നേരിട്ട അത്യാപത്തിലും തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് വളരെ വ്യസനിച്ചു എങ്ങിനെയിരിക്കുന്നു. “ഈ രണ്ടു സംഭവം ഉടനടി കഴിഞ്ഞതോർക്കുമ്പോൾ എന്തോ ചില ശങ്കകൾക്കു അവകാശമായിരിക്കുന്നു എന്തോ അങ്ങനെ അല്ലെ നായൻ, എല്ലാം മഹാഗണപതി രക്ഷിക്കട്ടെ” എന്നുമാത്രം തിരുനാവായ്ക്കു അരുളിച്ചെയ്തു. കളവുപോയ കുട്ടിയെ കണ്ടുപിടിപ്പാൻ ഊർജ്ജിതമായ അന്വേഷണം നടത്താതിരുന്നില്ല. പക്ഷെ ഒരുതമ്പുരാനും ഉണ്ടായില്ലെന്നു പറയേണ്ട. വല്ലത്തുനായർ തന്റെ ഭാഗ്യത്തിന്റെ സങ്കടാവസ്ഥയിൽ ഒട്ടധികം സഹതപിക്കുന്നുണ്ടെന്നുവരുത്തിക്കുട്ടുവാൻ പല വിദ്യകളും പ്രയോഗിച്ചു.

വാൾമല്ല, വത്സാമല്ല, വ്യാഴവട്ടമെന്നല്ല വെങ്കലം പതിന്നാലങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു. ഇതിനിടക്കു ഇളയിടത്തു സ്വരൂപത്തിൽ പല കലക്കങ്ങളും കലാപങ്ങളും കഴിഞ്ഞു. യജമാനന്റെ അത്ഥമിത്രവും, പ്രജാധിപതിയെയും, സാമ്രാജ്യവും അതിരുന്ന വലിയതമ്പുരാൻതീർപ്പു. പുതുതായി സ്ഥാനാരോഹണം ചെയ്ത തമ്പുരാൻ വല്ലത്തുനായരുടെ ഇഷ്ടപോലെ കയ്യുണ്ടാക്കി എല്ലാം നിർവ്വഹിച്ചുകൊടുത്തു. യജമാനന്റെ ഭവനത്തിൽ അനേക ശേഷിച്ച സ്ത്രീക്കും ദാസിക്കും കഷ്ടിച്ചു ചിലവിനുള്ള വക നീക്കിവെച്ച് ശേഷം മുതലും സ്ഥാനമാനാവക ശങ്കയും വല്ലത്തുനായർക്കു നൽകി. ചന്ദ്രമനസ്സോറി അവിടുത്തെ ഭാര്യയെ ഈ പാപാത്മാവായ നായരുടെ അധീനത്തിൽനിന്നും വേർപെടുത്തി തന്നോടൊന്നിച്ച് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി പാർപ്പിച്ചു. ശങ്കപ്പണിക്കർ ചെറിയരിയജമാനന്റെ കൊട്ടാരക്കരയുള്ള ഭവനത്തിൽവെച്ച്

കുട്ടിയെ കയ്യിൽകിട്ടുന്നതിന് മുമ്പുതന്നെ ഈ പടനായകന്മാർ തമ്മിലു
 പിണക്കവും അവരുടെ ചരിത്രവും ഒക്കെ മനസ്സിലായിരുന്നു. തന്റെ
 കയ്യിൽ അകപ്പെട്ട ശിശു യജമാനന്റെ കടുംബം നിലനിറുത്തുവാൻ എത്ര
 മാത്രം അവശ്യമുള്ള ഒരു യുധമായിരുന്നെന്ന് പണിക്കർക്കറിയാമായിരുന്നു.
 ഇങ്ങിട്ടുള്ള സ്വരൂപത്തിലെ വലിയതമ്പുരാന്റെ ഉത്തമവിശ്വസ്ഥനായ
 ജമാനൻ വിചാരിച്ചാൽ തനിക്കു പല കാര്യങ്ങളും നേടാനുണ്ടാകുമെന്നും
 തിന്ന് ഈ കുട്ടിയെ ഒരു അയ്യധമാക്കിത്തീർക്കാമെന്നും കരുതിയിട്ടാണ് പണി
 കർ കുട്ടിയേയും കൊണ്ട് അതാവേഗത്തിൽ ഓടിയത്. ഈ കുട്ടിയെ മോ
 ള്യിച്ചുകൊണ്ടുപോയി അതിന്റെ ഇളംകുഴൽക്കൊണ്ടെയ്യ എല്ലാപ്പോഴും പ്രകാ
 രം ഭാസി ശിശുവിനേയും കൊണ്ട് പുറത്തുവന്നപ്പോൾ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോ
 കാൻ ഏറ്ററുന്ന ശ്രദ്ധക്കുന്ന് എത്തുന്നതിന് കാൽനാഴികതാമസിച്ച് തുകൊ
 ണ്ടാണ് ദൈവേന്ദ്രയായെന്നപോലെ പണിക്കരുടെ കയ്യിൽ പൈതലക
 പ്പെടുവാൻ ഇടയായത്. കുട്ടി കളവുപോയെന്നവർത്തമാനം വാസുവമാണെ
 ന്ൻ ഭാഷാതമായെങ്കിലും ഈ ശിശു അരുടെ കയ്യിൽ അകപ്പെട്ടു എന്നും
 ജീവിതശേഷം ഇപ്പോൾ എങ്ങിനെയെന്നും ഉള്ള വിചാരം ഈ ദുഷ്ടർക്കുത്താ
 വായ വല്ലത്തനായർ തന്നെ അറിയാതെ വളരെ കഴങ്ങി. ഈ കുട്ടി എ
 പ്പോഴെങ്കിലും പുറത്തുവരുന്നതായാൽ താങ്കൾ മനോഹാജ്യത്തിൽ പണിചെയ്യു
 ന്തിയിട്ടുള്ള മനോഹരസൗധം അടിച്ചിളകിമറിഞ്ഞുപോകുമല്ലോ എന്ന ഭ
 യംനിമിത്തം കുട്ടിച്ചുവടെയെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്ന് കണ്ടുപിടിപ്പാൻ നായർ
 കഴിയുന്നത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അശ്രമം ഫലാവശ്യമായി ചമഞ്ഞില്ലെന്നേ
 ഉള്ളൂ. പോറാകിൽ പ്രസ്താവിതമായ സംഭവങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടു് ഒന്നരവ്യാ
 ഴവട്ടക്കാലമായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ഇനി കുട്ടി ലോകംതറത്തുവന്നാൽ ത
 ന്നെ അവകാശിയാണെന്നുതെളിയിപ്പാനുള്ള ഭാഷാതങ്ങളും തെളിച്ചും എവി
 ടെന്നിന്നും കിട്ടുവാനാണ് എന്നു ഭയംപ്രവീണനായ പണിക്കർ അക്ഷേപ
 സമാധാനങ്ങളെ കൈകൊണ്ട് സമാധാനിച്ചു. ഓ! പടയാളിയായ നായ
 കർ, നിങ്ങളെതെല്ലാം ഗുണദോഷിച്ചാൽകൊള്ളാമെന്ന് എനിക്കു മോഹ
 മുണ്ട്. ഈമാതിരി വൻകുടില പ്രവൃത്തികൾ നീണാൾ അങ്ങു നിലനില്പു
 യില്ലകേട്ടോ. അതിനാൽ ദൈവത്തിനേയും സമസ്തദേവേയും കൈവണങ്ങി
 പ്രവർത്തിക്കുക പെണ്ണാശയുംപൊന്നാശയും ഒന്നടക്കിവെച്ചേക്കണം. എനിക്കു
 നിങ്ങളോടു പകയുണ്ടായിട്ടു പറയുന്നതല്ല. ആ ചോരനെറിക്കുന്ന പൊ
 ന്നാമനക്കുഞ്ഞിനെ കുഴൽക്കൊണ്ട് നിഗ്രഹമായി അലോചിച്ചുറച്ചതായ
 നായരുടെ ഹൃദയമേ? നിനക്കിതാനമസ്താം! നമസ്താം! അഥവാ നിങ്ങളെ
 അയിമിക്കാം. പ്രസിദ്ധ അച്ചായികാകാരനായ സി വി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ
 ഇവിടെയുള്ള താമസത്തിൽ തന്റെ ധർമ്മാജ്ഞാപിപ്പലക്ക കാളി ഉടയാൻ ച
 ന്ദുക്കാരായി ഹൃദയത്തിൽ ചിത്രണംചെയ്തത്. അച്ചിടാമെങ്കിലും നിങ്ങളു
 ടെ സന്താനപരമായ ഒരു സമാശ്വസിക്കട്ടെ.

കുഞ്ചുപണിക്കർ സ്വഗൃഹത്തിൽ എത്തി കുട്ടിയെ തന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾ
യെ ഏൽപ്പിച്ചതിനു പിറേറ്റടിവസം തന്നെ വഴിയൊരുകാണ്ടും മറ്റും വി
ടിവെട്ട ഒരു പനിനിമിത്തം അഞ്ചുപത്തുടിവസം ശയ്യാവലംബിയായിപ്പോ
യി. ശോശംതിന്ന് പുറത്തുസഞ്ചരിക്കാനായ ഉടനെ ചെറിയമിയജമാനനെ
കാണണമെന്ന് കരുതി പുറപ്പെട്ടു. മാർഗ്ഗമേഖലയെപ്പോലെയും യജമാനൻ മുങ്ങിയ
— ട്ടുവെട്ടാൽ അറിയാനിടയായതിനാൽ ഇതികുറവുതാമസമായി ചട
യമംഗലത്തേക്കു മടങ്ങുകയാണുചെയ്തത്. “സീത”യെന്നു പേർചൊല്ലിവി
ളിച്ചുവെട്ടുള്ള ആ പെൺകുട്ടിയെ ഏറ്റവും കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നാൽ ഒരു
അഗ്രഹമാണെന്ന് പണിക്കർക്കുണ്ടായിരുന്നതു്. തനിക്കും തന്റെ ഉടപ്പിറന്ന
വർക്കും സന്താനപുരുഷായിട്ടില്ല. തനിക്കടുത്തവരായി തന്റെ ഗോത്ര
ത്തിൽ ആരുംതന്നെ ഇല്ലതാനും. സീതക്കുഞ്ഞിനെ ഓമനിച്ചു കാലംകഴി
ക്കുന്നതിൽ നമുക്കു സഹോദരീസഹോദരന്മാർക്ക് പ്രത്യേകമായ അസാ
ദ്യമായ സുഖമോ കൈയ്യകളോ ഒക്കെതോന്നിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.
ഭയോദ്ധമവിട്ടതിൽചിന്ന സ്വന്തം സഹോദരനെ അശ്രയിച്ച് അദ്ദേഹ
ത്തെ ശുശ്രൂഷിച്ച് ജീവിതശേഷം കഴിച്ചുകൂട്ടണമെന്നു കണ്ണുവെക്കുന്നതാണു
യ്ക്കും മോഹമുള്ളു. അവർ പ്രായം നാല്പത്തഞ്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടും ഉണ്ടു്. “സുത
പത്നിയനഹിനമംഗനാഹുദയം”എന്നു പറഞ്ഞു ലക്ഷണങ്ങൾ ഒക്കെ ഏതാ
ണ്ടു് തികഞ്ഞ ഒരു സ്ത്രീയാണെന്നിലും ഓമനക്കുട്ടിയെ ലാളിപ്പാൻ കിട്ടിയതുക
ൽ “കൃതാൽ കൃതരമായ” ഹൃദയവ്യക്തി ആർഭാചികവശമായിരിക്കുന്നു. പ
ണിക്കർക്കു കോയിപ്പറത്തുകാരണവരുടെ ഭാര്യയ്ക്കൊണ്ടു് നിത്യപ്പുത്തരിക്കുക
പ്പിച്ചുകിട്ടുന്നുണ്ടു്. ഏതാണ്ടുകൊ പുരാതനസ്വത്തും ഉണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു
സീതയെ രക്ഷിക്കുന്നതു് ഒരു ഭാരമായി പണിക്കർ ഗണിച്ചതുമില്ല. സീത
യുടെ അഭരണങ്ങൾ ഒക്കെക്കൂടിയോക്കിയാൽ ദേശസ്ഥിതിക്കു അതുതന്നെ
സാമാന്യം നല്ല ഒരു മുതലായിരുന്നു. പലതരത്തിലും കാലത്തിലുമുള്ള സ്വ
സ്തനാണയങ്ങൾകൊണ്ട് ഒരുസ്വസ്തമാലയും, അഭിമാനങ്ങൾ ഫലിക്കാതിരി
പ്പാൻചരുമനപ്പോറ്റിസ്വസ്തതകിടിയന്മാർ യന്ത്രമന്ത്രങ്ങൾവരെയെഴുതിക്ക
ട്ടിച്ച ഒരു ഏലസ്സംവേദചില അഭരണങ്ങളും നമുക്കുചെൺകിടാവിയുണ്ടാ
യിരുന്നു. ഇതിൽ ചിലതു് പ്രായത്തിനനുസരിച്ച് ചില മാറ്റങ്ങൾവരുത്തി
സീതക്കുട്ടിക്കുതന്നെഉപയോഗിപ്പാൻ കൊടുക്കയാണു് പണിക്കർചെയ്തതു്.
പണിക്കർക്കു എങ്ങാങ്ങോ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭാഗ്യയിൽ ജനിച്ചുകുട്ടിയുണ്ടെന്നും മ
റ്റും കാരോകഥകൾ അയൽപക്കക്കാർ സീതയെപ്പറ്റിപറഞ്ഞു പരത്തുന്നു
ണ്ടു്. വഴിയിൽനിന്നു കിട്ടിയതാണെന്നും മറ്റും ആ ദേശക്കാരിൽ ചിലർ
— ണ്ണുവെക്കുന്നതും മുഖേന അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ കടയ്ക്കൽ തിരുവാതിര
പതിന്നാലുകഴിഞ്ഞു.

പണിക്കർ ദേശിക്കാണ്ടുപോയ ശിശുവിന്റെ സുഖസ്ഥിതിവർത്ത
മാനങ്ങളറിവാൻ വായനക്കാർക്കു് ഉൽക്കണ്ഠജനിച്ചിരിക്കാം. അവരുടെ രൂപ

ലാവണ്യം എങ്ങനെയിരിക്കുന്ന നരിയെന്നതിന് യുവാക്കന്മാരായവായനക്കാർക്ക് ഒരത്ഭുതസുഖം ഉളവാച്ചിരിക്കാം. അവർ ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചുതന്നെ ഇരുപ്പുണ്ടോ എന്ന് അറിവാൻ സ്വന്തം നഗ്നശരീരവുമായിത്തന്നെയാകാം അക്ഷമന്മാരായി നോക്കിനിൽക്കയാണെന്നും ഉറപ്പിക്കുകയോ? പ്രായം തെല്ലൊന്നുകൂടിയ എന്റെ വായനക്കാർ കഥാഗതി ഏതു സരണിയിലേക്കു മാറുന്നു എന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുകയായിരിക്കും. എന്നിക്ക് എല്ലാവരുടേയും ഉൽക്കണ്ഠയെ ഏതാണ്ടും ശമിപ്പിച്ചുതന്നെക്കാളാണെന്നുണ്ട്, യുവാക്കന്മാരായ വായനക്കാർ! യാതൊരു ചിലച്ചുമില്ലാതെ നിങ്ങളെ 'ചെണ്ണകാണാ'നായി ഇളയിടത്തുനാട്ടിലേക്കു ഒരു ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഇതിൽ മലിനമായ ഉദ്ദേശ്യം വല്ലതും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു് മഹാപാപമാണെന്നുള്ള സീതപ്പെണ്ണിന് അല്ലല്ലാ—സീതക്കുട്ടിക്കു് 'നാഗരികാംഗനാരസികന്മാരായ' നിങ്ങളെ രസിപ്പിക്കാൻ ഒട്ടും സാമർത്ഥ്യമില്ല. അവർ പ്രകൃതികുമാരിയാണ്. രണ്ടു വക്ഷോജകോരകങ്ങൾ മധുരമായമാവിൽ മെല്ലെമെല്ലെ ഉയർന്നുവരുന്നുണ്ട്. ധമ്മില്ലകുംചേണ്ടതിലധികമുണ്ട്. അംഗങ്ങളെല്ലാം സരസമായി കൊഴുത്തുരുണ്ടിട്ടാണ് അവർക്കു ബാല്യതയോടെ താഴെത്തുറച്ചിട്ടുള്ളതെങ്ങി; എന്നാൽ കാമലേഖനവും കള്ളക്കടാക്ഷവും അവർക്കു അഭ്യസിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. കാമലേഖനപ്പെറ്ററി അവളോടുചോദിച്ചാൽ അവർ മറുപടിയാണ്, കാലിക്കൂട്ടത്തെപ്പെറ്ററി പറയും. കടാക്ഷങ്ങളെന്താണെന്നു ചോദിച്ചാൽ കലപ്പ അറംഗം താഴെത്തന്നെ പറയും. ഇവയിലുള്ള ഒരു കന്യകയെക്കുറിച്ച് അധികം അറിയണമെന്ന് എന്റെ ഇന്നത്തെ വായനക്കാർ അശിക്കുകയില്ലെന്നുവിശ്വസിക്കുന്നു. പണിക്കരെ അല്പം നന്നും കണ്ണുലക്ഷ്മി അമ്മയെ അമ്മയെന്നും അവർ വിളിച്ചുശിഖിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വിശേഷബുദ്ധിമുട്ടുകൾ ഇവർ രണ്ടുപേരുമല്ല തന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരെന്ന് സീത മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മണ്ണുർവച്ചും താമരശ്ശേരിയിൽവച്ചും മറ്റും സീതയുടെ ബുദ്ധിചാതുര്യവും രൂപലാവണ്യവും കണ്ടു് അസൂയയോന്നാറ്റുള്ള വികൃതികളായ ചില പെൺകുട്ടികൾക്കു് "കുമാരിനിന്നു കൂടുതലായോ?" എന്നൊക്കെ പരിഹസിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഇവക പരിഹാസങ്ങൾ കേട്ടിടവസങ്ങളിൽ സീത ഉറക്കുകഴിക്കാതെ ചിന്താതരയായി കൂർക്കുന്നതു പണിക്കർതന്നെ കണ്ടുവിവരപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്, പണിക്കരോടുതന്നെ ഒന്നുരണ്ടുതവണ തന്റെ പൂർവ്വചരിത്രം പറഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ സീത അവസരപ്പെടാതിരുന്നിട്ടില്ല. അപ്പോഴൊക്കെയും പണിക്കർ 'അമ്പാടിതന്നിലൊരോമനപ്പെറ്റതലയമ്പോടെയെന്തെന്തെന്തൊക്കെ' എന്ന പാട്ടുപാടി സീതാകുമാരിയെ മനുകിൽ ലോടി അടുത്തുണ്ടു് ശിരസ്സിൻ ചുംബിക്കുകയാണുപതിവു്, പക്ഷെ ഇതു കൊണ്ടൊന്നും അവർ തൃപ്തിപ്പെട്ടില്ല. ഒരുദിവസം ശങ്കുപണിക്കർ രാത്രി ഉറക്കുകഴിഞ്ഞു് നിദ്രക്കുപോകുന്നതിന്നു മുൻപായി പതിവുപ്രകാരം സീതക്കു ഞ്ഞിനെ അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ അവർ ഒരു മുറിയിൽ തന്നെയെ ഇരുന്നു.

നോ ഗാഢമായി അദ്ധ്വാനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. നയനങ്ങളിൽ ജലം നിറഞ്ഞു ഗണ്ഡസ്ഥലങ്ങളിൽ അലോലം ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നത് അവർതന്നെ അറിയുന്നുണ്ടോ എന്നകാലം സംശയമാണ്? കമാരി! നീ ഇതുവളരെ ഏതെങ്കിലും കരയുന്നതെന്തിനാണ്. എല്ലാം ദൈവത്തിൽ സമർപ്പിച്ചു സമാധാനമായിവാഴുക. കുറിനമായ നിശ്വാസങ്ങളാൽ നിന്റെ പോർമൊട്ടുകളിലും ഉലയ്ക്കുതെ ഈ വേളയിൽ കരുണാർദ്രമാനസനായി പണിക്കർ മുറിയിൽകൂടി തന്റെ അരികിൽ ഇരുന്നതും സാന്ത്വനമൊഴികൾ ഓരോന്നോതിയതും അവർതന്നെ അറിഞ്ഞില്ല. സീതക്കുട്ടിയുടെ തലയോലാവസ്ഥകളും ശങ്കുപ്പണിക്കർ തന്നെ താൻ വളരെനാളായി ബലമായികെട്ടിയുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന വൃന്ദാസേതുബന്ധം അശ്രുപ്രവാഹം കണ്ടെത്താഴ്ചയിൽ അങ്ങ് ചൊട്ടി ഒഴുകിപ്പോയി.

ശങ്കുപ്പണിക്കർ—ഇതെന്തൊരു കഥയാണ് സീത? നീ സ്വപ്നം കാണുകയോണോ? നേരം എത്രയായി ഉറങ്ങുകഴിഞ്ഞു കിടന്നുറങ്ങാതെ ഇങ്ങനെ ഉറക്കൊഴിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ്? പണിക്കർ ഇത്രയും പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞപ്പോൾമാത്രമാണ് സീതയ്ക്കു സ്വപ്നോദംവന്നത്.

ശ-പ—ചോദിച്ചാൽ ഉത്തരം പറകതന്നെ വയ്യേ? ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ്?

സീത—അച്ഛാ! എനിക്കു നല്ലസുഖമില്ല. ഉറങ്ങിനശ്ചെയ്യുമില്ല. ഉറക്കമോ ഒട്ടുവരുന്നുമില്ല.

ശ-പ—ഇതുവല്ലാത്ത ഒരു സുഖക്കേടാണല്ലോ അങ്ങനെയൊക്കെ വല്ലതോന്ത്യാസവും പറഞ്ഞു തലഇളക്കിയൊ? അതല്ല ചേട്ടത്തിവല്ല കറുപ്പും പറഞ്ഞുവോ?

സീത—അച്ഛൻ ഓരോന്നുവെറുതെ ഉറപ്പിച്ചുപറയുകയാണ്. ഞാൻ ചുറ്റും മകളല്ലെങ്കിൽ എന്നെ ഇങ്ങനെ തീർത്ത്പോരുന്നതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ്. ഇതിന്നു പ്രത്യുപകാരംചെയ്യാൻ എപ്പോഴാണ് എന്നാൽ സാധിക്കുക.

ശ-പ—നിനക്കു ഇങ്ങനെയുള്ള വിചാരംതോന്നിയതുകൊണ്ട് വലിയ പ്രത്യുപകാരമായി. പതിനാലുകൊല്ലം മുൻപു സീതയെ ഞാൻ പതിനാറുനാഴികക്കപ്പുറത്തുനിന്ന് ഇവിടേക്കു എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ ഇങ്ങനെയല്ലാ. വന്നുചേരുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിട്ടില്ല.

സീത—പതിനാലുകൊല്ലംമുമ്പ് എവിടെനിന്നാണ് എന്നെകൊണ്ടുവന്നത്? ഈ ചോദ്യം ഞാനെത്രകാലമായി ചോദിക്കുന്നതും അതിന്നു ശരിയായ മറുപടിപറഞ്ഞാൽ എനിക്കുവന്ന വ്യസനത്തിന്നൊന്നുംവകയില്ലല്ലോ.

ശ-പ—അയ്യോ! ആ ചോദ്യത്തിന് ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞാൽ എന്റെ മനസ്സിലേക്ക് എന്തെങ്കിലും വിഷയം വന്നു കയറുമല്ലോ.

സീത—യഥാർത്ഥമായി എന്റെ മാതാപിതാക്കളാൽ ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ തന്നെ എന്നെ അവർ തിരിച്ചറിയുമെന്നു ഉറപ്പുള്ളതല്ല. അവരെ സ്മരിച്ചു അവരെ അനുസ്മരിച്ച് ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുക എന്നതാണ് മനസ്സിലേക്ക്.

ശ-പ—നിന്റെ മാതാപിതാക്കളാൽ ജീവനോടെ ഇരിക്കുന്നു. അവർ നിർദ്ദോഷികളാണ്. ഞാനും ഭഗവാനും നിർദ്ദോഷികളാണ്. നിന്നുപോയി ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നതല്ല. ഞാൻ നാളെ കൊട്ടാരക്കരക്കു പോകുന്നുണ്ട്. മടങ്ങി വരികയും ചെയ്യുന്നതല്ല. തീർച്ചയായും വരും. അപ്പോൾ എല്ലാക്കാരും എന്റെ കയ്യിൽ വരികയും ചെയ്യും.

എന്നു പറഞ്ഞു ശങ്കരപ്പണിക്കർ സീതയുടെ പിടിച്ചെടുത്തു കൊണ്ടിരുന്ന അടുക്കളയിലേക്കു പോയി. താൻ കിടപ്പാറുപോയി. പണിക്കർക്ക് ശേഷം ഉറക്കം വന്നില്ല. ഓരോരുത്തരും ഇനി ഇത്രയും തന്റെ അധീനത്തിൽ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതല്ല. അടുക്കളയുടെ ഭാവിശ്രേയസ്സിനെ നിഷ്പ്രഭമാക്കിയെടുക്കുമെന്ന് പണിക്കർക്ക് തോന്നിത്തുടങ്ങി. കാലം കരയായി. എന്താണ് ഓരോരുത്തരുടെ വിട്ടുപിരിയേണ്ടി വരുമോ എന്ന വ്യസനത്താൽ മാത്രം അവരുടെ മാതാപിതാക്കളെ അനുസ്മരണം ചെയ്യാത്തതാണ്. എന്തെങ്കിലും വിവരങ്ങൾ വരികയാകട്ടെ ശങ്കരപ്പണിക്കർ കൊട്ടാരക്കരയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. സ്വർഗ്ഗം അല്ല. സമാധാനമായി. കന്യകയേ! നീ ധാരാളം സമാധാനമായി കൊള്ള. അതുകൊണ്ട് ജീവിതം ദുഃഖപൂർണ്ണമായി മാത്രം ഭാവിക്കേണ്ടില്ലെന്നുള്ള ലോകനീതി നീക്കിയിട്ടില്ലയോ?

കൊല്ലം നോട്ടീസ് വന്നു. കുന്നിമാസം ഭരതപ്രതിപുതി. കൊട്ടാരക്കര ഗണപതിക്ഷേത്രത്തിന്റെ വടക്കുവശത്തുള്ള മൈതാനത്തിൽ നാട്ടാർ കൂട്ടം കൂടിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് വടക്കേക്കര കോയിക്കൽ എഴുന്നള്ളിപ്പാക്കുന്നുണ്ട്. ഇളമുറക്കാരും, കുടുംബക്കാരും, വയക്കൽപോറ്റി, വലിയമഠത്തിൽപോറ്റി, കിടങ്ങുപള്ളി നമ്പൂതിരി, ചന്ദ്രമണപ്പോറ്റി, പൊലിക്കോട്ടനമ്പ്യാർ, കുഴിമതിക്കാട്ടു നമ്പ്യാർ, നിലമേലുണ്ണിത്താൻ, കുഴിക്കുഴിയിൽ വെങ്കിട്ടപ്രഭു, മുളവനയമനാൻ ഇങ്ങനെ ഭരതപ്രതിപുതി, പ്രഭുക്കന്മാർ തുടങ്ങിയവരും, പടയും പടനായകന്മാരും, വല്ലത്തനായരും, നായരുടെ അന്തേവാസികളായ പുത്തലപ്പിള്ള, കൊടന്തപ്പിള്ള മുതലായ കരപ്രധാനികളും യഥാർത്ഥം അവരവരുടെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ ഒരു മഹായോഗം കൂടാൻ എന്തായിരുന്നു കാരണം? ചെറിയതിരയുമെന്നെ കൊലപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ട്, മുഴുവിചാരത്തോടെ യമനാന്റെ സന്താനത്തെ മോഷണം ചെയ്തതുകൊണ്ട് വിചാരമെന്തെന്ന് തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാനാണ് നാട്ടാർകൂട്ടം തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് വിളിച്ചു.

ചുട്ടിട്ടുള്ളത്, ചെറിയരിയിൽ പടനായകനെ കല്ലടവച്ചു മുക്കിക്കൊന്നു തോണിക്കാരനെയും, സീതയെ ആരും അറിയാതെമോഷ്ടിച്ചു പുറത്തുകൊണ്ടുകൊടുത്തു ഭാസി നങ്ങേലിയേയും ബന്തോവാസ്സുചെയ്തിരിക്കുന്നു. കുട്ടിയെ വാങ്ങിക്കൊള്ളാമെന്ന് ഏറ്ററുന്ന നബിപ്പാൽ ക്ഷേത്രപരിസരത്തിന്നു പലം അകലെ കരംബസിക്ക്പ്പെട്ട് ഉഴഴിയിൽ നോക്കിനിൽക്കുന്നു ശങ്കുപ്പണിക്കരും, സീതക്കുട്ടിയും, അവളുടെ അമ്മയും കുഞ്ഞുപക്ഷിഅമ്മയും, ചന്ദ്രമനപ്പോറ്റിയും ക്ഷേത്രത്തിൽ കുതിരച്ചട്ടങ്ങളിൽ ഇരിക്കുന്നു. പടനായകനായ വല്ലത്തനായരെപിടിച്ച് അമ്മവെച്ചു നാലുഭേന്മാർ മറ്റൊരുകോണിൽ കൊണ്ടുനിറുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ വലിയ പ്രഭാവ ശിക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം നാട്ടാർ യോഗംനിവഹിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ചൊന്നതനുസരിച്ച് തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. തമ്പുരാൻ കോയിക്കൽ എഴുന്നള്ളിത്താമസിക്കുന്നതുകൊണ്ടായിരുന്നു ചെറിയരിയജമാനന്റെ പക്ഷക്കാർ ലഹളക്കൊരുക്കവടാഞ്ഞത്. പതിനാലുകൊല്ലംമുമ്പ് നടന്ന ഒരു കുറ്റത്തെ നേപഷണംചെയ്തു ശിക്ഷിപ്പാനാണ് അന്നു നാട്ടാർകൂട്ടംകൂടിട്ടുള്ളതെങ്കിലും വിശ്രുതനായ ചെറിയരിത്താന്റെ കാര്യമായതുകൊണ്ടു ദേശംഗനാട്, കായംകുളം മുതലായ ദൂരദേശങ്ങളിൽനിന്നു ശ്രുതികേട്ടു പ്രഭുക്കന്മാരും ജനനായകന്മാരും എത്തിച്ചേർന്നിട്ടുണ്ട്. സീതപ്പണർകിടാവിനെ ഒരുനോക്കുകൊണ്ടാൽകൊള്ളാമെന്നു ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ എത്തിയിട്ടുള്ള യുവാക്കന്മാരും ഒട്ടല്ല. എന്റെ പ്രിയമറിയവായനക്കാരെ! (ഈവിധം വീണ്ടും വീണ്ടും വിളിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മുഷിയരുത) നിങ്ങൾക്കിപ്പോൾ സീതക്കുട്ടിയുടെ അകാരണസൗകുമാര്യം ഒന്നാസ്വദിക്കാൻ മോഹം ജനിച്ചിരിക്കാം. അതാ ആ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ വടക്കുവശത്തു ദത്തുമാരാവായ കുഞ്ഞുപക്ഷിഅമ്മയോടുചേർന്നു ഒരു പൂങ്കുന്ദുകയാൾനിൽക്കുന്നു. നൈസർഗ്ഗികമായ സൗന്ദര്യധോരണി അവളുടെ ഇളംശരീരത്തിൽ തികച്ചും തീളുന്നുണ്ട്. ഹാ! അമുക്യാടയുടെ തുഴവെള്ള മുഖമൊട്ടുകൊണ്ടു അലിംഗനംചെയ്ത് അങ്ങനെ സരസമായി അടി അലഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ദുക്തലത്തിൽ തട്ടിവരുന്ന മന്ദമാരുതനെ, വായനക്കാരെ നിങ്ങൾ ധാരാളം ഏറ്റററു നിർവൃതി അടയുവിൻ, അയ്യോ അവിടെയാണ് കവിതാകാമിനികളിയാടുന്നത്. മഹാഗണപതിയെത്തന്നെ മനസ്സിൽ നിരൂപിച്ചു തായിൽനോക്കിനിൽക്കുന്ന ആ ധ്യാനനിരതയായ അംഗനാരത്തത്തെ കണ്ടുവോനിങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം അവർക്കു ചന്ദ്രമനപ്പോട്ടുമില്ല ചാടുകൂപ്പുമില്ല; എന്നാൽ അവർ പൊഴിക്കുന്ന വചനങ്ങൾ കണ്ണുങ്ങൾക്കു പീയൂഷവുമാണ്. അല്ലാ! അവർ സങ്കീർത്തനം മന്ദമായി മധുരമായി ചൊല്ലുന്നവല്ലോ. അങ്ങനെ ആ കുടുംബവലിനി അവിടെ നിൽക്കട്ടെ.

ശങ്കുപ്പണിക്കർ കൊട്ടാരക്കരവന്ന് ചന്ദ്രമനപ്പോറ്റിയെക്കണ്ട് സീതയുടെ വിവരങ്ങൾ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിയിട്ട് ഇപ്പോൾ കഷ്ടിച്ചു ഒരുമാ

സമേ അയിട്ടൊളളു. അതിനിടയ്ക്കു വിവരം മുഴുവനമന്ത്രിയേയും വലിയ തമ്പുരാന്മാരേയും അറിയിച്ചു കഴിഞ്ഞു. മരിച്ച ചെറിയരിയജമാനൻ്റെ സ്നേഹിതന്മാരുടേയും വല്ലത്തു പടനായകന്മാരായരുടെ ഒന്നൊഴിയാതെയുള്ള ശത്രുക്കളുടേയും നിർബന്ധത്താൽ തമ്പുരാൻ ഇല്ലുകാരും നാട്ടാർയോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടിയതും വേണ്ടെപ്പട്ട തെളിവുകൾ ശേഖരിച്ചതും ഒക്കെ മാർത്താണ്ഡ വർമ്മയിലെ പാത്രങ്ങളുടെ ശീലഗതിപോലെ സാധിച്ചു. ഉച്ചപ്പൂജയ്ക്കു തുറന്നപ്പോൾ ക്ഷേത്രനടയിലേക്കു വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് എഴുന്നള്ളി വല്ലത്തുനായർചെയ്ത ദുഷ്കൃത്യങ്ങൾ മന്ത്രി ശേഖരനണ്ണിത്താൻ വായിച്ചു. അതിനെ പിൻതാങ്ങി നാട്ടിൽനിലയും വിചയമുള്ള പലരും സാക്ഷിയും പറഞ്ഞു. സർവ്വജനഹിതത്തോടെ വല്ലത്തുനായരെ കഴുവിന്മേലേറ്റി കൊല്ലേണ്ടതാണെന്നും, അയാളുടെ സഹായകന്മാരെ ക്ലാക്കടിക്കുപ്പറം (ചെങ്കോട്ടത്താലൂക്കു്) കടത്തേണ്ടതാണെന്നും തമ്പുരാൻ കല്പനയായി. ചെറിയരിയജമാനൻ്റെ സ്വത്തുക്കൾ മുഴുവനും സീതക്കു പലിശയോടുകൂടി മടക്കിക്കൊടുപ്പാൻ പ്രത്യേകം തീർപ്പുംചാത്തി. വല്ലത്തുനായരുടെ അനന്തിരവനിൽ താനറിയാതെ ഒരു ദുഷ്ടിനിപാതം പൊഴിച്ചുകൊണ്ടും പോയതിനാൽ അറിയാതെപ്പറ്റുകൊണ്ടും സീത അന്ന് മന്ത്രിയുടെ മാളികയിലേക്കു ശങ്കുപ്പണിക്കരും കുഞ്ഞുലക്ഷ്മിഅമ്മയും സ്വന്തം ജനകജനയിത്രിമാരുമായിപോയി. നാട്ടാർകൂട്ടവും പിരിഞ്ഞു. ശങ്കുപ്പണിക്കർ അഞ്ചുകാവുകോപ്പും വിധിച്ചുകിട്ടി. താൻ കിഴക്കേതോപ്പുരത്തിൽ അന്നുരാത്രി കിടന്നുറങ്ങി എണ്ണിറട്ടു് ഇറങ്ങിയപ്പോൾ വടക്കേഗോപുരത്തിൽ കിടന്നുറങ്ങി ഉണർന്നതിനെക്കുറിച്ചറിവന്ന നാണുമാരാരുടെ കാര്യവും ശങ്കുപ്പണിക്കർ മറന്നില്ല. സീതക്കുട്ടിയോടു ശുചാർശപറഞ്ഞു് അയാൾക്കു ചാപ്പനതുവരെ ചെല്ലും ചെലവും കൊടുപ്പിച്ചു.

—

പണ്ഡിതനായ ഇശ്വരചന്ദ്രവിദ്യാസാഗരൻ്റെ

ചില സ്വഭാവഗുണങ്ങൾ.

ഇരണിയർ, ആർ. വി. നായർ.

വിദ്യാസാഗരൻ എത്രയോതാണനിലയിൽനിന്നു്, മഹാരുദയ്യം പ്രേണകൂടാതെ, സ്വന്തപരിശ്രമത്താൽ ഉന്നതസ്ഥിതിയിലെത്തിട്ടുള്ള ഒരു പണ്ഡിതനാണല്ലോ. അങ്ങനെ അപദവിയിലെത്തുന്നതിനുസഹാ

യിച്ചു, സ്വഭാവഗുണങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്ന് നാം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതു് അവരും അവശ്യമത്രെ.

ഇദ്ദേഹം ദാനശീലന്മാർക്കു് ഒരു മാതൃകാപുരുഷനായിരുന്നു. തനിക്കു് കിട്ടിയിരുന്ന ധനത്തിൽ അധികഭാഗവും അദ്ദേഹം ദരിദ്രന്മാരെയും പാവങ്ങളെയും സഹായിക്കുന്നതിനായിട്ടാണു് ചെലവുചെയ്തിരുന്നതു്. വളരെയാരെങ്കിലും വരവുണ്ടായിട്ടും, അന്യരെ സഹായിക്കുന്നതിനായി അദ്ദേഹം ചിലപ്പോൾ കടംകൂടെവാങ്ങിയിരുന്നു എന്നുള്ള വസ്തുത മനസ്സിലായാൽ എത്രത്തോളം ദാനശീലനായിരുന്നു എന്നു ഊഹിക്കാമല്ലോ.

അദ്ദേഹം ഹൃച്ഛാദാനംകൊണ്ടു് അനേകം ദിനദൂഷികളെ സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ബംഗാളദേശത്തെ സുപ്രസിദ്ധകവിനായ “മായിക്കൽ മധുസൂദനദത്ത”നു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വലുതായ ഒരു കുപ്പുതവണ നേരിട്ടു. അപ്പോൾ, തന്നെ സഹായിക്കണമെന്നു വാചരിച്ചു് തന്റെ കുടുംബത്തിലേക്കു് കത്തയച്ചു എന്നുവരികിലും നിരാശനായിത്തീരുകയാണു് ചെയ്തതു്. ഈ കുപ്പുതവണയ്ക്കു് ഈശ്വരചന്ദ്രൻ പതിനായിരം രൂപ അയച്ചുകൊടുത്തു് ഒരു വലുതായ സഹായംചെയ്തു. ചിലർ (അവസ്ഥയുള്ളവരും, എന്നാൽ ക്ഷാമപീഡിതരുമായ ചിലർ) അന്യരുടെ പക്കൽ നിന്നു പരസ്യമായ് അന്നം വാങ്ങിക്കഴിക്കുന്നതിനു് വളരെ ലജ്ജിതന്മാരായിത്തീരുന്നു. അപ്രകാരമുള്ളസ്വഭാവത്തെ ഈശ്വരചന്ദ്രൻ മുൻപേതന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചു മനസ്സിലാക്കിട്ടു് ഹൃച്ഛാദാനത്തിൽ അന്യർ മുഖാന്തരം അവരുടെ വീട്ടിൽ രൂപം അയച്ചുകൊടുത്തു് സഹായിച്ചിരുന്നു. ഒരുദിവസം ഒരു മഹാൻ ഈ മഹാശയനോടു് “ഹൃച്ഛാദാനത്തിന്റെ പ്രയോജനമെന്തു്?” എന്നു ചോദിച്ചതിനു് പറഞ്ഞു മറുപടി പറയിരുന്നു—

“ദാനംവാങ്ങുന്നവർക്കു് നാലുപേരുടെ മുമ്പാകെ വാങ്ങാൻ ലജ്ജയുണ്ടാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഹൃച്ഛാദാനംചെയ്യേണ്ടതാവശ്യമാണു്. എല്ലാവരും അറിയത്തക്കവണ്ണം യാതൊരുത്തൻ ദാനംചെയ്യുന്നുവോ അവർ അതു കേവലം തന്റെ ശ്രേയസ്സിനായിട്ടു് ചെയ്യുന്നതാണു്. കീർത്തിശ്ലോസമ്മാനത്തിനോ അധി ഞാൻ വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളുന്നില്ല.”

ക്ഷാമകാലങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ദീനന്മാരുടെയും ദൂഷികളുടെയും ഗ്രാമങ്ങളിൽപോയി അവർക്കു് അന്നവും വസ്ത്രവും കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. കല്പത്തെയ്യുടുത്തു് അനേകഗ്രാമങ്ങളിൽ തന്റെ സ്വന്തചികിത്സയ്ക്കു് ബാലന്മാർക്കും കുന്യാകൾക്കും വേണ്ടി പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ധാര

ശബകൾ കെട്ടിയുണ്ടാക്കി. വിധവകളുടെ ദശയെ നല്ല സ്ഥിതിയിലാക്കിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിലേയ്ക്കായും സദുദ്യമങ്ങൾചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതാളുപ്രവൃത്തികളെ കണ്ടു സന്തോഷിച്ചാണ് ഭാരതസർക്കാരിൽനിന്നു “സി. ഐ. ഇ.” എന്ന സ്ഥാനംകിട്ടിയത്.

അദ്ദേഹം കേവലം വിദ്യാസാഗരനല്ല, ദയാസാഗരനുംകൂടെയായിരുന്നു. കല്പത്തയ്യടുത്തു ബർദ്ദവാറം എന്ന നഗരത്തിൽ റോഡിൽകൂടെ ഒരിക്കൽപോകുമ്പോൾ ദിദനായ ഒരു ബാലൻ ഈശ്വരചന്ദ്രവിദ്യാസാഗരന്റെ അടുത്തുചെന്ന് “യജമാനനേ! എനിക്കു വിരക്കുന്നു; ഒരു വൈതരിക.” എന്നുചോദിച്ചു.

ഈശ്വരചന്ദ്രൻ—“ഞാൻ നാലുപൈസാതന്നാൽ നീ എന്തു ചെയ്യും?”

കുട്ടി—കേഴുന്നത്തിനായിട്ടു രണ്ടുപൈസയ്ക്കു മാവുവാങ്ങിക്കൊണ്ടു പോകാം, ശേഷം രണ്ടുപൈസാ അമ്മയുടെ പക്കൽ കൊടുക്കും.

“നാലു” അണത്തന്നാൽ നീ എന്തുചെയ്യും?”

ഇതുകേട്ട് ‘ഇദ്ദേഹം നേരമ്പോക്കുപറകയുണ്ട്’ എന്നുവിചാരിച്ച് കുട്ടി അവിടെനിന്നു പോകാനുരംഭിച്ചു. ഹാ! ദയാസാഗരന്റെ മനസ്സ് അതിനനുവദിക്കുമോ? അദ്ദേഹം ആ കുട്ടിയുടെ കൈയ്ക്കുകടന്നുപിടിച്ച് വീണ്ടും അപ്രകാരം തന്നെ പറഞ്ഞു.

“ആഹാരത്തിനായിട്ടു രണ്ടുനയ്ക്കു അരിവാങ്ങിക്കും. ശേഷം രണ്ടുനയ്ക്കു മാങ്ങാവാങ്ങിയില്ലും. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിനാൽ അതിൽനിന്നും എനിക്കു ഒന്നുരണ്ടുനകിട്ടും.”

ഇതുകേട്ട് ഈശ്വരചന്ദ്രൻ ഒരു രൂപയെടുത്തു് ആ കുട്ടിക്കുകൊടുത്തു. ബാലൻ രൂപയ്ക്കുകൊണ്ടുപോകയുംചെയ്തു. പിന്നീട് നാലഞ്ചു വർഷംകഴിഞ്ഞശേഷം ഒരിക്കൽ വിദ്യാസാഗരൻ ആ നഗരത്തിലുള്ള സംസ്കൃതചാരാശാലയെ സന്ദർശിക്കുന്നതിനായിട്ട് അങ്ങാടിത്തെരുവിൽകൂടെ പോകുമ്പോൾ ഒരാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തുചെന്ന് രണ്ടു കൈയുംകുപ്പിഞ്ഞൊഴുതുകൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു—“സ്വാമിൻ, ദയാനാഥ! എന്റെ ഈ കടയിലേക്കു ചെന്ന് ഈ സ്ഥലത്തെ പചിത്രമാക്കിത്തീർക്കുക!”

ഈശ്വരചന്ദ്രൻ—“ഞാൻ നിന്നെ അറികയില്ലല്ലോ; നീ ആരാണ്?”

അയാൾ—അല്ലയോ ഭയാനിധേ! അങ്ങ് എന്നെ അറികയില്ലെങ്കിലും ഞാൻ അങ്ങയെ അറിയുന്നു. ഞാൻ ഒരു പൈസാ ചോദിച്ചു സമയത്ത് ഒരു രൂപാതന്നത് വോനല്ലേ? ഞാൻ ആ രൂപായിൽ പതിനാലനായ്ക്കു മാങ്ങാചാങ്ങിവിറ്റു. അതിൽനിന്ന് എന്നിക്കു മൂന്നുനാലണകിട്ടി ഞാൻ അതിനും മാങ്ങാചാങ്ങിവിറ്റു. ഇങ്ങനെ ക്രമേണ ആ പ്രവൃത്തിയെ തുടർന്നുകൊണ്ടും അവയിൽനിന്നും അഭായം കിട്ടിക്കൊണ്ടും ഇരുന്നു. ഇപ്പോൾ എന്നിങ്ങ് അതിൽനിന്നു ഉന്നതികിട്ടി എന്നുമാത്രമല്ല, എൻറയും മാതാപിൻറയും ജീവിതവൃത്തി സുഖമായി കഴിഞ്ഞുപോയെന്നു മുണ്ടു്.

ഇതുകേട്ട് അദ്ദേഹം വളരെ പ്രസന്നനായി തീരുകയും, ആ ബാലന്റെ കടമിപ്പോയി കുറച്ചുനേരം ഇരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ദീനനയാലുത്പത്ത കാണ്മുന്ന മറ്റൊരു ദൃഷ്ടാന്തം പറയാം. ഒരു മദിരാശിക്കാരൻ കല്ക്കത്തയിൽ താമസിക്കുന്നു എന്നും അയാൾ ദാരിദ്ര്യമായിപ്പോകയാൽ കുറച്ചുദിവസമായ് വളരെ സങ്കടാചന്ദ്രമായിരുന്നെന്നും ഒരു പുതിയ വസ്ത്രമാനം ഒരുദിവസം പത്രദാരു ഇഴുവാചരന്റേ അറിവുകിട്ടി. അദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ തന്റെ വേലക്കാരിൽ ഒരുവനെ വിളിച്ച് പൂണ്ണവിവരം അറിഞ്ഞുപോന്നായ് പറഞ്ഞയച്ചു. ആദ്യൻ മദിരാശിക്കാരൻ താമസിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തെത്തി ആ കെട്ടിടത്തിലെ ഉടമസ്ഥനെക്കണ്ടു വിവരം ചോദിച്ചതിൽ ഇപ്രകാരം മറുപടിയുണ്ടായി—

ഇദ്ദേഹം എന്റെ വീട്ടിൽ വാടകയ്ക്കു താമസിക്കുന്നു. കുറച്ചുകാലമായി എന്നിക്കു വാടകയൊന്നും തരാറില്ല. മൂന്നുനാലുദിവസമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുട്ടികൾക്കുകൂടിയും അന്ധാരത്തിന്നു നിവൃത്തിയില്ലാതിരിക്കയാണു്. പിന്നെ എങ്ങനെ എന്നിക്കു വാടകതരും? ഉടനെ ഭൃത്യൻ ആ മന്ദാച്യനെയുംകണ്ടു് വൃത്താന്തമെല്ലാം അറിഞ്ഞിട്ടു് ഇഴുവാചരന്റെ അടുക്കൽചെന്ന് സവിസ്തരം ബോധിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹമാകട്ടെ, “ആ മന്ദാശായനു് മദ്രാസ്സിൽ പോകുന്നതിനിച്ഛയുണ്ടോഎന്നും, എന്നാൽ, വഴിച്ചെലവെവന്താകുമെന്നും അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടുപരികയും, വീടുവാടകയ്ക്കായ് നൂറു രൂപയും ഭക്ഷണച്ചെലവിനായ് ൧൦ രൂപയും ഇപ്പോൾ കൊടുക്കയും ചെയ്യണം” എന്നു പറഞ്ഞു് നാലുരൂപാ ആ ഭൃത്യന്റെപക്കൽ കൊടുത്തയച്ചു. അതിൻപ്രകാരം ഭൃത്യൻ അവിടെച്ചെന്നു രൂപായുംകൊടുത്തു വിവരം പറഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ദാലുതയെക്കാൽ കണ്ടതുതടങ്ങി. ഒടുവിൽ അശ്രുവിനുപരിപൂണ്ണ

മായ നേത്രങ്ങളാൽ വീക്ഷിതനായിട്ട്, “രൂരൂപയുണ്ടെങ്കിൽ അങ്ങൾ സുഖമായി വീട്ടിൽചെന്നു ചേരുന്നതാണ്” എന്നു അയാൾ പറഞ്ഞതിനെ ഭൂതൻ വീണ്ടും വന്നറിയിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ രൂരൂപയുണ്ടാകാത്തു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞയച്ചു. “ഈ രൂപയെ കൊണ്ടുകൊടുത്തു്, അവർക്കു കല്പലിൽ കയറുന്നതിനു വേണ്ടുവായൊരു ചെയ്തിട്ടുവേണം തരിച്ചുവരൻ”

ഇതനുസരിച്ച് അ ഭൂതൻ അ രൂരൂപയും കൊടുക്കയും, ദിക്കുറുവാങ്ങി കല്പലിൽ കയറുന്നതുവരെ അവർക്കു വേണ്ടുവായൊരു ചെയ്തുകൊടുക്കയും ചെയ്തിട്ടു തരിച്ചുപോന്നു.

ഏവംവിയേന, പരോപകാരതൽപരതയെ പ്രവൃത്തിമൂലം ദുഷ്ടാൻ ക്ഷേപ്തത്തിക്കൊടുത്ത മഹാരായന്മാരുടെ കഥകൾ കേൾക്കുമ്പോൾ അരുടെ മനസ്സു രണ്ടെ അഭിമുക്തിപ്പെട്ടു! “ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ (ബംഗാളിഭാഷയിലുള്ള) ജീവചരിത്രം നോക്കിയാൽ കുറഞ്ഞൊരു ദുഷ്ടനുള്ളൊരാളെങ്കിലും ‘എന്റെയും പ്രമാപായല്ലോ’ എന്നു വിചാരിച്ച് പശ്ചാത്താപിക്കാത്ത കുറിയൊരാൾ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു” തായ് അനുഭവസ്തനായ ഒരു മഹാനുഭാവൻ ചുട്ടുതരിശിക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നു് ഈ ശ്വരചന്ദ്രവിദ്യാസാഗരന്റെ സ്വഭാവം ഏകദേശം ഉൾക്കൊള്ളാം.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാല്യാവസ്ഥയിലെ ദരിദ്രത എവിടെ? ഇദ്ദേഹം ലണ്ഡനിൽ അയച്ചുകൊടുത്ത പതിനായിരം രൂപയെവിടെ? താൻ പ്രയാസപ്പെട്ടുപരിച്ച സ്ഥലമെവിടെ? സ്വന്തചിലവിന്മേൽ കെട്ടിച്ചുട്ടുള്ള പാഠശാലകൾ എവിടെ? ബാല്യത്തിൽ രണ്ടുരൂപം പിതാവിന്റെയും പാരമ്പര്യമുള്ള സമയം ഏതു? തന്റെ കീഴിൽ അനേകായിരം ജോലിക്കാരുള്ളതായിരിക്കുന്ന ഈ സമയം ഏതു? ഇതിനെല്ലാം കാരണം ഓരോ ഉറങ്ങാനായ് വിനിയോഗിച്ച അ രണ്ടു മണിക്കൂർ സമയം നീക്കി ബാക്കിയുള്ള സമയത്തു ചെയ്തു സ്ഥിരപരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലം തന്നെയല്ലേ?

“തസ്മാത് പുരുഷകാരണ
യതം കർമ്മഭരതീതഃ”

(അതുകൊണ്ടു സ്വന്തത്തന്നായ് പുരുഷാർത്ഥത്തോടു കൂടി യതം ചെയ്യാം!)

പുസ്തകാഭിപ്രായം.

അപ്പക്കുട്ടൻ.

പ്രസാധകൻ,

അശ്വമേധവി. കെ. കൊച്ചുനാണപ്പിള്ള അവർകൾ.

പ്രകാശകൻ,

ചെരിനാട്ട്, എസ്സ്. പത്മനാഭൻ അശ്വമേധവി.

തികതകളായ ഔഷധങ്ങൾ തേൻ, പഞ്ചസാര മുതലായ മധുരവ്യ
ങ്ങളിൽ ലയിപ്പിച്ച രോഗികൾക്കുകൊടുക്കുന്നതുപോലെയാണ് സമ്മാഗ്നി
ഷ്വാപരങ്ങളായ ആചാരപരിഷ്കാരവിഷയങ്ങൾ ഇതുപോലെയുള്ള നവരസ
ങ്ങളായ ചെറുകഥകൾ മൂലം ജനസമുദായത്തിനെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നത്.
“ലോകത്തിൽ അധർമ്മം അസത്യാപ്തംകൊണ്ടു സർവ്വം സാധിക്കാമെന്നുവി
ചാരിച്ച് സത്യം, സമതം, സ്വാതന്ത്ര്യം ഇവകൾക്കു ഭംഗംചെയ്യുന്ന സ
പ്തഭൂതികൾ അവസാനരംഗത്തിൽ ബീഭത്സരൂപമാരായും ലോകനിരൂന്മാ
രായും കരതലാമലകൾപോലെ വെളിപ്പെടുമെന്നും ഉള്ളതിന് ഈ ചെറിയ
നോവൽ ഒരു ഉത്തമാദർശമത്രെ. വിസ്മയാവഹമായ പരിണാമശൃംഗലയോ
ടും ഹൃദയസ്തർശികളായ സദാചാരവിഷയങ്ങളോടും സരസവും സമയോ
ചിതവും ആയ സംഭാഷണരീതിയോടുംകൂടിയ ഈ പുസ്തകം മലയാളഭാഷ
യ്ക്കു സാമാന്യം ഉചിതമായ ഒരു ഭൂഷണംതന്നെ എന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭി
പ്രായം. ക്ഷേമോദയം, ഭാരതദീപം ഇതുകളുടെ അധിപന്മാരും സാധുഭാസൻ
എന്നപേരിൽ ഒരു സുപ്രസിദ്ധപ്രാസിംഗകനും ആയ ഗ്രന്ഥകർത്താ കൊച്ചു
നാണപ്പിള്ള കേരളീയർക്കെല്ലാം സുപരിചിതനായാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ
സാഹിത്യനൈപുണിയെ സംബന്ധിച്ച വിശേഷിച്ചൊന്നും ഞങ്ങൾ പറയ
ണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിന്നും പ്രസാധകപ്രകാശക
ന്മാർക്കും ഞങ്ങൾ സർവ്വവിജയങ്ങളേയും അശംസിച്ച് കൊള്ളുന്നു.

വില അണ, ര.

അഭിപ്രായത്തിനായി അയച്ചുതന്ന പ്രബുദ്ധകേരളം ഗ്രന്ഥാവലി
പുസ്തകമായ ശ്രീവിവേകാനന്ദചരിതം ഒന്നാംഭാഗവും മറ്റൊന്നായി
അയച്ചുതന്ന ജനാഞ്ജിനി എന്ന പത്രവും കൈപ്പറ്റി നന്ദിപറഞ്ഞുകൊ
ള്ളുന്നു. അഭിപ്രായങ്ങൾ അടുത്തതിൽ.

ചിലപുതിയ ജമ്മൻസാമാനങ്ങൾ.

ജമ്മൻ അലാറംടൈംപീസ്.

ഉറപ്പായി പണിചെയ്തുള്ളതും ശരിയായ സമയത്തെ കാട്ടുന്നതു, ദിവസം രാക്കോൽകൊടുക്കണ്ടതു, അദ്യമായ സമയം അലാറം അടിക്കുന്നതു. നമ്പ്ര ൧-൨-ഇഞ്ചുഡയൽ അലാറം ടൈംപീസ് ൧-൩൩ ക ൩ ണ ൮. നമ്പ്ര ൧-൨-ഇഞ്ചുഡയൽ ജ്യൂൻഖിറിൽ ബിടൈംപീസ് ൧ ൩൩ ക ൨. നമ്പ്ര ൩-ടി ടൈംപീസ് അലാറവും ഇരട്ടത്തും സമയംകാട്ടുന്ന റേഡിയം ഡയലോട്ടുകൂടിയ്ക്ക് ൧-൩൩ ക ൩.

ജമ്മൻ എലക്ട്രോപ്ലേറ്റ് സ-സ്റ്റാൻഡ്.

ഇതു ജമ്മനിയിൽനിന്നും വളരെ ഭംഗിയായി പണിചെയ്തവ നിട്ടുള്ളതു, നല്ലസപ്റ്റേറ്റുവളരെ പ്രകാശത്തോടു കൂടിയവട്ടം തേച്ച ചുക്ല, വെള്ള ഇമിറോഷൻകല്ലുകൾ പതിച്ചതു, നോട്ടത്തിൽ ശരിയായ തോരണങ്ങൾക്കു തുല്യമായ്, വളരെക്കാലംകേടുചരാതെ നിൽക്കുന്നതു, വിലയ്ക്കുറവും കുറഞ്ഞതു, നമ്പ്ര ൧-ഇമിറോഷൻ വൈരക്കമ്മൽ ജോടി

൧ ൩൩ ക ൩. നമ്പ്ര ൨-ടി ചെറിയ സൗസ് കമ്മൽ ജോടി ൧-൩൩ ക ൨-൩൮. നമ്പ്ര ൩-ലോലക്കു (തൂക്കിമാതിരി) ജോടി ൧-൩൩ ക ൧. നമ്പ്ര ൪, ടി ഇംഗ്ലീഷ് മാതിരി ലോലക്കു ജോടി ൧-൩൩ ക ൧-൩൮. നമ്പ്ര ൫-എലക്ട്രോപ്ലേറ്റ് സപ്റ്റേറ്റുവളരണം ൧-൩൩ ക ൨-നമ്പ്ര ൩-നെക്ലസ് ൧-൩-ഇഞ്ചുനീളം പ്ലേറ്റ് സപ്റ്റേറ്റുവളരണം ചെൻഡണെടുക്കിയ്ക്ക് ൧-൩൩ ക ൩-നമ്പ്ര ൩-ഇമിറോഷൻ വൈരമോതിരം ൧ ൩൩ ക ൨.

ഡി-പി-ചിലവുപുറമെ-കാറവാൻ ഇനം

ലക്ഷ്മീവിഖാസം വർത്തകശാല.

തപാൽപെട്ടി നമ്പ്ര ൩-മദിരാശി.

ശാരദ.

ഇത് കേളിയന്ത്രികളുടെ പൊതുനന്മയെ ഉദ്ദേശിച്ചു വിവിധ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നതും ശ്രീമതി റി. കെ. കുച്ചുറിക്കുട്ടി അമ്മയുടെ പ്രസ്ഥാനകാലത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസമന്തമായ വിധം നടത്തിവരുന്നതുമായ ഒരു വാരിഷ്ഠ മാസികയാകുന്നു. വരിസംഖ്യ ഒരു കൊല്ലത്തേക്കു ൨ രൂപ. അതു ഒന്നായി അടച്ചാൽ വിശേഷപ്പെട്ട പുസ്തകം സമ്മാനമായി വേറെയും കിട്ടും. ഒന്നുപരീക്ഷിച്ചുനോക്കൂവിൻ.

മാനേജർ,

ശാരദ, — പുനലൂർ,

തിരുവിതാംകൂർ.

സ്വദേശിവ്യവസായം.

ദീർഘകാലം നിലനില്ക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ ബലമുള്ള നൂലുകൾ കൊണ്ടു പലതരം ഏതെങ്കിലും പിന്നൽത്തരങ്ങളിൽ നെയ്യതയ്യാറാക്കിയ

ഒന്നാംതരം സ്വദേശിഞ്ചനിയൻ.

അഭിയാചവ ഞങ്ങളുടെ ശാലയിൽ നിന്നും സഹായവിവരങ്ങൾ ലഭിക്കാൻ തയ്യാറാണ്.

ക്യാന്റലാറ്റം സാമ്പിൾസും അവയുടെയെല്ലാം മേൽവിലാസം.

അട്ടോമാറിക്ക് വീവിംഗ് അൻഡ് നോറിംഗ് വർക്ക്സ് (ക്ലിപ്റ്റം)

അവനിശ്വരം S. I- Ry കമ്പിക്കോട്ട് അഞ്ചൽ

(Punalur P. O)